

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΓΕΝΑΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 297 ΔΡΧ. 200

Η ΑΘΩΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΜΕΓΑΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ Κατέρρευσε η ταχτική των αναβοητών και ηττήθηκε ο σοβινισμός

Η διεξαγωγή της δίκης της ΟΑΚΚΕ για το Μακεδονικό και η αθωωτική απόφαση ήταν μια μεγάλη δημοκρατική νίκη και μια μεγάλη ήττα του σοβινισμού. Για πρώτη φορά σε δίκη που έχει να κάνει με το μακεδονικό κατέρρευσε αυτή καθ'εαυτή η βασική πολιτική και ποινική κατηγορία, ότι δηλαδή η θέση υπέρ της αναγνώρισης της Δημ. της Μακεδονίας, διασπάει το λαό και σπρώχνει σε βίαιη διχόνοια. Ειδικά για την ΟΑΚΚΕ αυτή η κατηγορία, που στηρίζεται νομικά στο άρθρο 192 του Π.Κ, θεμελιώθηκε σύμφωνα με το σκεπτικό της καταδίκης πάνω στον βρώμικο ισχυρισμό ότι η ΟΑΚΚΕ έδρασε με την αφίσα της ουσιαστικά σαν προβοκάτωρας για λογαριασμό της κυβέρνησης της Δημ. της Μακεδονίας.

Η ουσιαστική λοιπόν πτώση αυτής της κατηγορίας, που δεν έγινε ούτε στην έφεση της ΑΑΣ, ούτε στη δίκη της ΟΣΕ, σημαίνει την πιο μεγάλη ηθική και πολιτική ήττα για όλους εκείνους που σήκωσαν το περιβόητο μεσαιωνικό κίνημα “για το όνομα Μακεδονία” πριν λίγα χρόνια. Ακόμα περισσότερο αυτή η απόφαση είναι ένα ισχυρό όπλο στα χέρια όλων των δημοκρατικών και όλων των ειρηνόφιλων δυνάμεων για να συ-

νεχίσουν τον αγώνα τους ενάντια στην επιθετική εθνικιστική γραμμή που διαρκώς δυναμώνει.

Ασφαλώς κανένας άνθρωπος που καταλαβαίνει από ταξική κοινωνία, και πόσο μάλλον οι μαρξιστές, δεν μπορεί να επικαλεστεί μια δικαστική απόφαση σαν αληθινό κριτήριο δίκιου. Είναι πολύ πιθανό ότι το ίδιο το δικαστήριο που μας αθώωσε προχθές θα μας καταδίκασε κι αυτό με τη σειρά του αν μας δίκασε πριν έξι χρόνια. Η τωρινή αθωωτική απόφαση είναι προϊόν της νέας γενικής πολιτικής κατάστασης, όπως ήταν προϊόν της πολιτικής κατάστασης του '92 η πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση.

Αυτό δεν σημαίνει ότι τα δικαστήρια δεν έχουν απολύτως καμιά ανεξαρτησία από την πολιτική εξουσία, αλλά ότι και τα δύο συμμετέχουν με όλη τους την ψυχή στο λίγο πολύ προσδιορισμένο κάθε φορά εθνικό παιχνίδι, δηλαδή τον “εθνικό εχθρό” και τον “εθνικό φίλο”, και υπακούουν στις ανάγκες αυτού του παιχνιδιού. Είμαστε πεισμένοι μάλιστα ότι σε ό,τι αφορά δίκες σχετικές με “εθνικά” ζητήματα τον πρώτο και αποφασιστικό λόγο τον έχει η πολιτική εξουσία και μάλιστα το υπουργείο Εξωτερικών. Το υπουργείο Εξωτερικών ρίχνει τη γραμμή και από κει και πέρα έχουν τεθεί τα όρια - λιγότερο ή περισσότερο πλατεία - μέσα στα

οποία θα κινηθεί κατ' αρχήν η κορυφή της δικαιοσύνης και ύστερα το συγκεκριμένο δικαστήριο που δικάζει την υπόθεση.

Λέμε λοιπόν ότι η αθωωτική απόφαση είναι ένα όπλο, ή καλύτερα ένα επιχείρημα στα χέρια μας, ακριβώς γιατί αποδεικνύει το πόσο γρήγορα και αποφασιστικά χρεωκόπησε από τα πράγματα η “εθνική γραμμή” του 1992 στο μακεδονικό, μια γραμμή που τότε φαινόταν σαν αυταπόδεικτη ακριβώς επειδή συγκέντρωνε την “εθνική και λαϊκή ομοφωνία”. Τούτη εδώ λοιπόν η αθώωση φανερώνει ότι πίσω από την “εθνική και λαϊκή ομοφωνία” της μιας στιγμής μπορεί να κρύβεται το “εθνικό λάθος”, η “εθνική ήττα”, ή και η “εθνική απάτη” όπως θα αποδειχτεί μια άλλη στιγμή. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί και τέτοιοι “αδιαμφισβήτητοι εθνικοί εχθροί” όπως είναι οι Τούρκοι να χρειάζονται κι αυτοί να αμφισβητηθούν. Ότι δηλαδή κανείς δεν πρέπει να παίρνει τους μετρητούς τις εθνικές ομοφωνίες των κατά τα άλλα ανυπόληπτων πολιτικών δυνάμεων που, σαν κυβέρνηση ή αντιπολίτευση, διοικούν τη χώρα και πρέπει να αναζητά, να ερευνά, και να στοχάζεται με τις δικές του δυνάμεις και για τα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής.

Από την άλλη μεριά μια τέτοια

ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΟ

Μια σοβαρή πολιτικο-συνδικαλιστική σύγκρουση ξέσπασε ανάμεσα στην κυβέρνηση και στα συνδικάτα των ΔΕΚΟ. Μάλιστα η σύγκρουση αυτή έφτασε από τη μεριά της ΓΣΕΕ σε απεργίες την προηγούμενη εβδομάδα, ενώ νέες έχουν προγραμματιστεί για την εβδομάδα που διανύουμε.

Αιτία γι' αυτό είναι η τροπολογία που κατέθεσε ο Παπαντωνίου, της παραγράφου 8 στο άρθρο 34 του φορολογικού νομοσχεδίου που ψη-

φίζεται αυτές τις μέρες στη Βουλή.

Με βάση αυτή τη τροπολογία, ο Γενικός Κανονισμός Προσωπικού στις ΔΕΚΟ που παρουσιάζουν ελλείματα, θα καθορίζεται μονομερώς από την κυβέρνηση με βάση νόμο που θα ψηφίζεται στη Βουλή, και εφόσον έχουν αποτύχει οι διαπραγματεύσεις, που μπορούν να διαρκέσουν μέχρι και 6 μήνες ανάμεσα στα συνδικάτα και στις διοικήσεις των ΔΕΚΟ. Μέχρι σήμερα ο κανονισμός αυτός καθοριζόταν α-

πό διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις διοικήσεις των ΔΕΚΟ και στα αντίστοιχα συνδικάτα και αν δεν υπήρχε συμφωνία, τη διαφορά έλυσε ο Οργανισμός μεσολάβησης και διαιτησίας, ένας οργανισμός που συγκροτήθηκε με το νόμο 1876 του 1990 και που η σύνθεσή του είναι ευνοϊκή για τα συνδικάτα.

Καταρχήν θέλουμε να πούμε πως με την αλλαγή αυτή δεν θίγονται

συνέχεια στη σελ. 3

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΑΘΩΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

αθώωση δυναμώνει το κύρος της ΟΑΚΚΕ στον ίδιο βαθμό που πέφτει το κύρος της πολιτικής και της δικαστικής εξουσίας. Το ότι οι κυνηγημένοι του 1992 με την αθώωση υποχρεώνουν σήμερα τους διώκτες τους σε ουσιαστική δικαστική και πολιτική αυτοκριτική, αποδεικνύει ότι οι πρώτοι είναι εκείνοι που έμειναν σταθεροί στις θέσεις τους και εκείνοι που είχαν το σθένος και την τιμιότητα να πάνε ανοιχτά και καθαρά κόντρα στο ρεύμα καταστροφής και βίας που είχαν σηκώσει οι δεύτεροι. Με την αθώωση οι προπυλακισμοί του '92 μετατρέπονται σε τίτλο τιμής για τους διεθνιστές πατριώτες της ΟΑΚΚΕ και το βάρος των θέσεων τους για τα εθνικά ζητήματα μεγαλώνει.

Όλα αυτά ήταν πολύ σημαντικά για να επιτευχθούν δίχως σκληρή προσπάθεια. Η εξάχρονη δικαστική πάλη της ΟΑΚΚΕ ήταν ουσιαστικά μια πάλη ενάντια στη φθορά. Οι πέντε αλληπάλληλες αναβολές είχαν σαν στόχο να εξαντλήσουν πολιτικά την ΟΑΚΚΕ, να κουράσουν τους υπερασπιστές, μάρτυρες και νομικούς που ήταν στο πλευρό της, και πιο πολύ να κάνουν τη δίκη μια στείρα και γραφική ρουτίνα που θα κατέληγε στην παραγραφή μέσα στην τέλεια αδιαφορία. Το σχέδιο ήταν να ξεχαστεί το έγκλημα και να μένει για πάντα η αμφιβολία και η κατηγορία πάνω στους κατηγορούμενους.

Αυτό το σχέδιο απέτυχε όχι μόνο γιατί η ΟΑΚΚΕ το κατάλαβε σχεδόν από την αρχή και αντέδρασε, αλλά και γιατί οι υπερασπιστές της έδειξαν μια μεγάλη σταθερότητα τόσο στο επίπεδο των μαρτύρων υπεράσπισης, όσο και των νομικών μας.

Έτσι ποτέ δεν υπήρξε ορισμός δικάσιμου δίχως να κάνουμε πολιτική καμπάνια και δίχως να είναι πανέτοιμοι και να είναι παρόντες όλοι οι σύντροφοι και όλο το μέτωπο της υπεράσπισης στις δίκες. Η αρχική μας αδυναμία με την απουσία του ενός από τους κατηγορούμενους στο εξωτερικό γρήγορα διορθώθηκε και, από τη δεύτερη αναβολή και πέρα απαιτούσαμε και με νομικό τρόπο και με τις αφίσες μας την πραγματοποίηση της δίκης. Αυτή την ταχτική μας την κλιμακώσαμε μόλις ο πολιτικο-δικαστικός μηχανισμός των αντιπάλων μας με σκανδαλώδη τρόπο αφαίρεσε από το πινάκιο την 5η κατά σειρά δίκη, εκείνη που είχε προσδιορισθεί για τις 26 του Ιούνη του '97.

Έτσι φτάσαμε στη δίκη της αθώωσης αποφασισμένοι να δημιουργήσουμε με κάθε τρόπο πολιτικό ζήτημα. Αυτό το επιδιώξαμε από τη μια στο επίπεδο της προπαγάνδας, από την άλλη στο νομικό επίπεδο. Στην προπαγάνδα της δίκης αυτή τη φορά δεν βάλουμε σε πρώτο πλάνο το ζήτημα της αθώωσης, όσο αυτό καθεαυτό το ζήτημα των αναβολών. Την αφίσα αυτή - που δημοσιεύεται σ' αυτό το φύλλο της Ν. Ανατολής - την κολλήσαμε και έξω

από το Εφετείο της Αθήνας την ημέρα της δίκης. Η ανοιχτή κατηγορία που απευθύνουμε και στην δικαστική εξουσία για συστηματική και μεθοδευμένη ταχτική αναβολών είχε μια εκρηκτική επίδραση όχι μόνο στη συγκεκριμένη έδρα, αλλά σε όλο το Εφετείο. Ο ίδιος ο πρόεδρος του δικαστηρίου μας διαβεβαίωσε ότι έκφραζε την οργή όλων των δικαστών του Εφετείου γι' αυτή την πρωτοφανή προσβολή σε βάρος τους. Αλλά με τίμιο τρόπο ο ίδιος προς το τέλος της διαδικασίας αναγνώρισε ότι πραγματικά και αυτή τη φορά η δίκη δεν θα γινόταν δίχως την πίεσή μας.

Όμως η αφίσα πιθανά δεν ήταν επαρκής από μόνη της. Αυτή τη φορά προχώρησε σε ένα ποιοτικό άλμα και η νομική μας πίεση. Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαμε κάνει τα απαραίτητα και καίρια βήματα που αποτελούσαν ουσιαστικές προϋποθέσεις για το καινούργιο βήμα. Αναφερόμαστε στην απαίτηση που διατύπωσαν οι κατηγορούμενοι και οι συνήγοροί μας με ξεχωριστό έγγραφο μετά την τρίτη αναβολή το Μάη του '96, για να πραγματοποιηθεί οπωσδήποτε η δίκη παίρνοντας χαμηλό αριθμό πινακίου. Το να απαιτούν οι κατηγορούμενοι να πραγματοποιηθεί σύντομα η δίκη τους ώστε να μην παραγραφεί δεν είναι κάτι συνηθισμένο και αυτό είναι ήδη μια ισχυρή δικονομική πίεση. Αυτή την πίεση κλιμακώσε στο μέγιστο βαθμό τώρα η υπεράσπισή μας όταν επικαλέστηκε το άρθρο 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου το οποίο επιβάλλει έναν εύλογο χρόνο για τη διεξαγωγή μιας δίκης και κατέθεσε αίτημα να εκδικαστεί κατά προτεραιότητα η δίκη μας. Η τήρηση αυτού του άρθρου είναι υποχρεωτική.

Το δικαστήριο μετά από μια διακοπή ανακοίνωσε στο ακροατήριο ότι περιμένει την ερμηνεία του άρθρου 6 (προφανώς από κάποιους ειδικούς των δικαστικών αρχών) προκειμένου να την πάρει υπόψη του για την πραγματοποίηση ή όχι του αιτήματός μας.

Αργότερα ανακοίνωσε ότι η δίκη μας θα πραγματοποιόταν την επόμενη μέρα. Πραγματικά από το σημείο αυτό και πέρα ήταν πολύ δύσκολο στο πολιτικο-δικαστικό μπλόκ να αναβάλει τη δίκη. Μια νέα αναβολή θα αποκάλυπτε τους βρώμικους δικαστικούς χειρισμούς και θα ταπεινώνε τους δικαστές που πραγματικά δεν μπορούσαν αντιδράσουν στο γάντι που τους πετάγαμε, δίχως να προκαλέσουν μεγαλύτερο θόρυβο γύρω από την παράνομη συμπεριφορά τους. Ταυτόχρονα σύντομα θα βρισκόταν μπλεγμένη στο παιχνίδι και η πολιτική εξουσία αφού οι κατηγορούμενοι θα κατέφευγαν στο ευρωπαϊκό δικαστήριο που σχεδόν μαθηματικά θα καταδίκαζε την Ελλάδα και επι πλέον θα επιδίκαζε αποζημιώσεις

στους κατηγορούμενους. Αυτό θα ήταν ανυπόφορο για το σοβινισμό γιατί θα ανέβαζε αμέσως την υπόθεση στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής, δηλαδή στο κατ'εξοχήν πολιτικό επίπεδο για τους εθνικιστές. Ο μόνος τρόπος για να αντιδράσουν αυτοί θα ήταν να επιμείνουν στο πολιτικό περιεχόμενο της καταδίκης μας. Όμως έτσι θα διαιώνιζαν ένα ζήτημα που κάνουν ότι μπορούν για να ξεχαστεί.

Ήταν λοιπόν υποχρεωμένοι να κάνουν τη δίκη και από την ώρα που την έκαναν ήταν σχεδόν υποχρεωμένοι να μας αθώωσουν. Λέμε "σχεδόν" γιατί μπορούσαν να αφήσουν την κατηγορία για την αφισκόληση (η ποινή γι' αυτήν ήταν 15 μέρες από τους 6,5 μήνες της πρωτόδικης ποινής). Όμως ήταν πολιτικά υποχρεωμένοι να παραδοθούν στο ζήτημα της βασικής κατηγορίας και ποινής του άρθρου 192. Αν μας καταδίκαζαν θα συνέχιζαν το μακεδονικό με όρους του '92. Ταυτόχρονα θα καταστρεφόταν κάθε δημοκρατικός ισχυρισμός του πασοκικού εκσυγχρονισμού. Επί Ν.Δ μπορούν να καταδικάζονται αριστεροί για εθνοπροδοσία, όχι όμως και να καταδικάζονται με την "δημοκρατική αριστερά" στην εξουσία...

Αλλά και η καταδίκη για αφισκόληση θα έμενε εξαιρετικά μόνη και απελπισμένη. Γιατί πραγματικά θα ήταν ένα γελοίο ημίμετρο να δοθεί ένα τόσο μικρό αντάλλαγμα στον νικημένο εθνικισμό. Ίσως αυτό να τον εξαγρίωνε περισσότερο. Πάντως ο εισαγγελέας, που τον έκφραζε δειλά και συγκρατημένα, πάλεψε για να μείνει έστω αυτή η καταδίκη, έστω σαν το κεντρί της πεθαρμένης σφήκας, έστω για να μην μπορούμε να φωνάξουμε: "Αθωώθηκαμε!"

Αυτό τον δρόμο πάντως τον έκλεισε νομικά με πολύ τσιμέντο η υπεράσπισή μας, που όχι μόνο δεν υποτίμησε αυτή την κατηγορία, αλλά κυριολεκτικά την ξετίναξε για να απογυμνώσει ολόκληρα τους εχθρούς της δημοκρατίας και της ειρήνης, τους θρασυδείλους και τους συκοφάντες. Έτσι ήρθε αυτή η σημαντική πολιτική νίκη. Οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ θέλουν εδώ να εκφράσουν τη βαθιά τους συγκίνηση και την ευγνωμοσύνη τους σε όλους τους φίλους δημοκράτες και αριστερούς που ήταν δίπλα τους σε όλη αυτή τη μακρόχρονη δικαστική και πολιτική μάχη. Αυτά τα λόγια βέβαια δεν είναι αποχαιρετισμός. Πρόκειται για μια ενότητα που τη γέννησε η ζωή. Αυτή ξέρει να ξεχωρίζει ποιό είναι το μεγάλο και ποιό είναι το μικρό στις πολιτικές διαφορές. Για την ακρίβεια είναι ο εχθρός που πάντα ενώνει. Και ο εχθρός είναι από εσωτερική τουλάχιστον άποψη ο ανερχόμενος μιλιταριστικός, θρησκευτικός και γραφειοκρατικός εθνικοσοσιαλιστικός μεσαίωνα. Αυτός, σε ένα όχι πολύ μακρινό μέλλον, θα συντρίψει κάθε αμφιβολία, που σήμερα εμποδίζει τη συγκρότηση ενός πλατειού δημοκρατικού μετώπου.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ ΛΑΛΙΩΤΗΣ

Η Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρεία, αυτό το πολύτιμο εργαλείο βιομηχανικού σαμποτάζ που συχνά χρησιμοποιεί ο Λαλιώτης, ανέλαβε να εμποδίσει το κωπηλατοδρόμιο που σχεδιάζεται να γίνει στο Σχοινιά.

Το επιχείρημά του είναι ότι ο Σχοινιάς είναι υδροβιότοπος. Όμως ο Σχοινιάς δεν είναι, αλλά ήταν κάποτε υδροβιότοπος και τώρα έχει αποξηρανθεί εντελώς. Αντίθετα το κωπηλατοδρόμιο που θα γίνει θα καλύψει με νερό μια μεγάλη έκταση που τώρα είναι ξερή και θα δημιουργήσει πάλι από το μηδέν ένα μεγάλο μέρος αυτού του υδροβιότοπου. Αφού λοιπόν βγαίνει κάτι καλό από αυτή την ιστορία έρχονται οι σαμποταριστές και λένε: "Άλλο η επιμέρους κατάκλυση της περιοχής με νερά για τη δημιουργία ενός βιότοπου και άλλο η δημιουργία ενός αθλητικού χώρου που θα αφήνει στο περιθώριο της κάποιου χώρου για την πανίδα και τη χλωρίδα. Όταν μάλιστα είναι δεδομένος ο αποκλεισμός των πιο ευαίσθητων ειδών που φυσικά είναι αδύνατο να συνυπάρξουν σε λιμνούλες για βαρκάδες..."

Ίσως αποκλειστούν κάποια ευαίσθητα είδη, λέμε εμείς, αλλά σίγουρα κάποια άλλα λιγότερο ευαίσθητα θα προτιμήσουν τις λιμνούλες για βαρκάδες από την πατημένη σκόνη που είναι σήμερα ο Σχοινιάς.

Η υποκρισία αυτών των ανθρώπων και η καταστροφική τους γραμμή έγκειται στο ότι το μεγάλο τους θόρυβο δεν τον κάνουν όταν ο Σχοινιάς βρίσκεται αποξηραμένος για δεκαετίες, αλλά ακριβώς εκείνη τη στιγμή που πάει να πάρει μια μορφή συγγενική με εκείνη του υδροβιότοπου. Για το ότι όλα αυτά λειτουργούν βάσει επιτελικού σχεδίου αποδεικνύεται ότι την ίδια στιγμή βγαίνουν και οι Πολυτεχνειακοί του ΣΥΝ, (εμφανίζονται σαν ανεξάρτητη ερευνητική ομάδα του Πολυτεχνείου), έχοντας καταστρώσει ένα πλατύ σχέδιο ανατροπής όλων των εγκαταστάσεων της Ολυμπιάδας με στόχο να την κάνουν πιο ασύμφορη και πιο καταστροφική. Προτείνουν έτσι, ανάμεσα στ' άλλα, να φύγει η

κωπηλασία από το Σχοινιά και να πάει στα Γιάννινα, ενώ μια από τις χαρακτηριστικές τους προτάσεις είναι να μεταφερθούν μια σειρά αθλητικοί χώροι εκεί που βρίσκονται σήμερα τα Λιπάσματα της Δραπετσώνας!

Αυτή είναι η Λερναία ύδρα που λέγεται Λαλιώτης. Ο ίδιος είναι το κεντρικό πλοκάμι που λέγεται ΥΠΕΧΩΔΕ, και οι φίλοι του είναι τα πλοκάμια "μελετητές του Πολυτεχνείου", "Ορνιθολογική Εταιρεία", "Γκρίνπις", "Κίνηση Πολιτών Παραλίας" (που έχει στόχο να χτυπήσει τις μεγάλες εγκαταστάσεις στην έρημη και βρώμικη σήμερα παραλία του Δέλτα) και άλλα δεκάδες που αναμφίβολα θα μας προκύψουν αυτόματα ή μέσα από τους "λαϊκούς αγώνες" των σαμποταριστών, κυρίως του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ και των οικολόγων της κακιάς ώρας. Το επίσημο βέβαια γενικό επιτελείο των σαμποταριστών θα είναι η περιβόητη συνασπισμο-κνίτικη "Πρωτοβουλία Πολιτών ενάντια στη διεξαγωγή της Ολυμπιάδας".

Όλα αυτά τα υποκείμενα έχουν αναλάβει το ιερό καθήκον να μετατρέψουν την Ολυμπιάδα του 2004 από μια μεγάλη οικονομική επιχείρηση σε εφιάλη της ρημαγμένης από τους ίδιους χώρας.

Παρακαλούμε τους φίλους μας να στέλνουν την αλληλογραφία τους στην Ταχυδρομική Θυρίδα 8371 ΤΚ 10010, Αθήνα

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 10010 Αθήνα
Τηλ./Φαξ 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΧΡΥΣΟΥ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΛΑΛΙΩΤΗ

Σε μια νέα, την πιο δύσκολη μέχρι τώρα, φάση μπαίνει η υπόθεση της εγκατάστασης του εργοστασίου χρυσού στην Ολυμπιάδα της Χαλκιδικής. Στις 30 του Δεκεμβρίου παραδόθηκε από το ΙΓΜΕ (Ινστιτούτο Γεωλογικών και Μεταλλευτικών Ερευνών) και από το Ινστιτούτο Περιφερειακής Ανάπτυξης του Πάντειου πανεπιστήμιου η μελέτη της χωροθέτησης της μεταλλουργίας χρυσού και της δεξαμενής απόθεσης των αποβλήτων της μεταλλουργίας. Οι θέσεις οι οποίες θεωρούνται οι καλύτερες, σύμφωνα με τη μελέτη, για την κατασκευή του εργοστασίου και της δεξαμενής αποβλήτων στον ίδιο χώρο είναι η θέση Εκκλησιαστικός Μύλος και η θέση Κηπουρίστα. Επίσης εξετάστηκε και η περίπτωση της κατασκευής του εργοστασίου δίπλα στην υπάρχουσα εγκατάσταση εμπλουτισμού στην Ολυμπιάδα, με την υδραυλική μεταφορά των αποβλήτων στη θέση Κηπουρίστα που βρίσκεται 4 περίπου χιλιόμετρα πιο μακριά από τη μονάδα εμπλουτισμού στην Ολυμπιάδα και στην ευθεία που ενώνει την Ολυμπιάδα και τη Βαρβάρα. Η λύση αυτή, σύμφωνα με τη μελέτη υπερέρχει περιβαλλοντικά. Η θέση αυτή είναι και εκείνη που η TVX Hellas προτείνει. Η λύση του Εκκλησιαστικού Μύλου είναι οικονομικά ασύμφορη, μιας και απέχει από τα μεταλλεία της Ολυ-

μπιάδας 18 περίπου χιλιόμετρα, και ο εξαναγκασμός για την κατασκευή του εργοστασίου εκεί ισοδυναμεί στην πραγματικότητα με τη ματαίωση της επένδυσης.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι σύμφωνα με την υφιστάμενη νομοθεσία (ν. 2516/97) αλλά και σύμφωνα με τη σύμβαση που έχει υπογράψει η TVX με το ελληνικό δημόσιο και η οποία κυρώθηκε από τη Βουλή, η TVX έχει την υποχρέωση (παρ. 3 και 4 του άρθρου 7 του ν. 2516/97) να επιλέξει τη θέση που η ίδια θεωρεί ως κατάλληλη. Από εκεί και πέρα, σύμφωνα με τον ίδιο νόμο, η TVX θα υποβάλει στο ΥΠΕΧΩΔΕ αίτηση για άδεια εγκατάστασης στη θέση που θα επιλέξει. Το ΥΠΕΧΩΔΕ στη συνέχεια αφού συναξιολογήσει τα αποτελέσματα της μελέτης ΙΓΜΕ/ΙΠΑ αλλά και της Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων της TVX θα εγκρίνει ή όχι την εγκατάσταση της μονάδας.

Δηλαδή η υπόθεση της εγκατάστασης ή όχι της μεταλλουργίας χρυσού βρίσκεται πια στα χέρια του Λαλιώτη. Βρίσκεται πια στα χέρια ενός αδιάτακτου σοσιαλφασίστα που συνειδητά και με σχέδιο προκαλεί όσο μπορεί την αποβιομηχάνιση της χώρας. Στην πραγματικότητα η μάχη για την εγκατάσταση και τη λειτουργία αυτής της στρατηγικής βιομηχανικής μονάδας που επιπλέον θα

δώσει δουλειά σε εκατοντάδες οικογένειες και ζωή στα χωριά της βόρειας Χαλκιδικής, τώρα αρχίζει. Ο Λαλιώτης είναι ο νεκροθάφτης της βιομηχανίας και ιδιαίτερα της βαρείας βιομηχανίας και είναι ο συντονιστής των αντιβιομηχανικών κινήσεων που καθοδηγούνται και οργανώνονται κυρίως από το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ. Όλοι αυτοί αποτελούν ένα πολιτικό μπλοκ, το ρωσόφιλο μπλοκ, που εκτελεί μεθοδικό σαμποτάζ στη χώρα. Σύμμαχος αυτού του μπλοκ είναι η ηγετική τάση Καραμανλή μέσα στη Ν.Δ.

Όπως είναι γνωστό στους αναγνώστες μας η Παπαρήγα είχε επισκεφτεί την Ολυμπιάδα και τη Βαρβάρα αμέσως μετά τα επεισόδια του Νοέμβρη και είχε προσφέρει πολιτική κάλυψη στο φασίστα Μήτσιο και τους υπόλοιπους προέδρους που είχαν συλληφθεί για την κατατροπή του γεωτρήσαντου της TVX και για άλλες καταστροφές στις εγκαταστάσεις της εταιρείας. Η πραγματική δύναμη της συμμορίας του Μήτσιου βρίσκεται εκεί. Στην πολιτική υποστήριξη που του παρέχει αυτό το μπλοκ. Έτσι μπορεί να εξηγηθεί και η ανοχή του κρατικού μηχανισμού, τόσο του εισαγγελέα όσο και της αστυνομίας, στους προπηλακισμούς των εργαζομένων στα μεταλλεία και στην εκταταμένη βία και τρομοκρατία που η λεγόμενη "επιτροπή κατά

της εγκατάστασης του εργοστασίου χρυσού" ασκούσε.

Το Σάββατο που μας πέρασε πάλι η Παπαρήγα επισκέφτηκε της Ολυμπιάδα και για άλλη μια φορά μίλησε με την "επιτροπή". Ίσως θα είναι περιττό να αναφέρουμε ότι δεν συναντήθηκε με τους εργαζόμενους στα μεταλλεία. Από την άλλη άρχισαν πάλι, μετά ένα χρονικό διάστημα φαινομενικής απραξίας, τα μέλη της "επιτροπής" να πηγαίνουν στα "φυλάκια" που είχαν στήσει παλιότερα έξω από την Ολυμπιάδα και που ελέγχανε το δρόμο που πηγαίνει προς τα μεταλλεία. Είναι σίγουρο ότι κάτι ετοιμάζουν.

Το διάστημα που έρχεται είναι ιδιαίτερα κρίσιμο για την εγκατάσταση του εργοστασίου και πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι στα μεταλλεία να είναι σε επιφυλακή. Είναι ιδιαίτερα διδακτικό από την άποψη αυτή το παράδειγμα του αεροδρόμιου των Σπάτων αλλά και η κατασκευή της περιφερειακής λεωφόρου Σταυρού-Ελευσίνας. Εδώ ξεσηκώθηκε ένα "κίνημα" με οικολογικά, ως συνήθως, προσχήματα από τους δήμαρχους και κοινοτάρχους της περιοχής με αποτέλεσμα το μεν αεροδρόμιο να καθυστερήσει πολύ, η δε περιφερειακή λεωφόρος να μην έχει ξεκινήσει ακόμη εδώ και χρόνια. Είναι χαρακτηριστικό ότι εδώ και ένα περίπου μήνα διάφορες αναρχικές ομάδες έχουν κολήσει στην Αθή-

να αφήσες "κατά της εγκατάστασης του εργοστασίου" και η τελευταία φιλοκνίτικη κατάληψη του Πολυτεχνείου το είχε σαν ένα από τα συνθήματά της. Δημιουργείται έτσι το κατάλληλο πολιτικό κλίμα που χρειάζεται ο Λαλιώτης για να εμποδίσει την εγκατάσταση της μεταλλουργίας χρυσού.

Ο πιο αποφασιστικός παράγοντας για την πραγματοποίηση της μεγαλύτερης μεταπολεμικής επένδυσης στη χώρα-μιας επένδυσης που παρόλου που γίνεται από το ξένο κεφάλαιο, είναι μέσα στις σημερινές συνθήκες αποβιομηχάνισης της χώρας, παράγοντας προόδου-είναι το προλεταριάτο που δουλεύει στα μεταλλεία της Χαλκιδικής. Οι εργάτες και οι εργαζόμενοι εκεί θα έχουν τον πιο αποφασιστικό λόγο για το τι πρόκειται να γίνει. Μέχρι τότε όμως η πρωτοπορία της εργατικής τάξης στη χώρα, το προχωρημένο απόσπασμα του βιομηχανικού προλεταριάτου, η ΟΑΚΚΕ θα δίνει την πολιτική μάχη για το ξεσκάσμα του σοσιαλφασίστα σαμποταριστή Λαλιώτη και θα αποκαλύπτει τους βαθύτερους στόχους του μπλοκ της αποβιομηχάνισης που είναι η πρόσδεση της χώρας-ερημομένης από τη βαριά βιομηχανία-στο ρώσικο σοσιαλμπενεφισισμό.

ΔΕΚΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

οι μισθοί και τα ωράρια εργασίας των εργαζομένων, ούτε ο θεσμός των συλλογικών συμβάσεων που καθορίζει αυτά τα βασικά ζητήματα.

Οι κανονισμοί προσωπικού στις ΔΕΚΟ αφορούν ζητήματα τοποθετήσεων, προαγωγών, μεταθέσεων, μετακινήσεων και πειθαρχικών μέτρων. Ζητήματα δηλαδή που έχουν να κάνουν με τη **διοικητική οργάνωση** της εργασίας. Επιμένουμε σε αυτό για να ξεσκεπάσουμε τη δημαγωγία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας πως τάχα με την τροπολογία αυτή ανοίγει ο δρόμος για το χτύπημα των συλλογικών συμβάσεων σε όλους τους εργαζόμενους, πως τάχα χτυπιούνται δικαιώματα και θεσμοί που προστατεύουν το μεροκάματο.

Στην πραγματικότητα και μάλιστα με αρκετά δειλό τρόπο χτυπιούνται δικαιώματα της κομματικο-συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των ΔΕΚΟ. Αυτή η γραφειοκρατία για λογαριασμό του ΠΑΣΟΚ και του ψευτο-ΚΚΕ, κάτω από τη θεωρία του Α. Παπανδρέου για "δημόσια περιουσία", μετέτρεψε τις επιχειρήσεις αυτές του κρατικού καπιταλισμού, σε άντρα κομματικού ρουσφετιού για τη συγκρότηση, μέσω της εξαγοράς της συνειδησης των εργαζομένων, των κομματικών τους στρατών.

Επέβαλαν στους εργαζόμενους μια ξεχωριστή ιδεολογία "άνωτερου" υπάλληλου με απόσπαση από τους εργάτες και τον εργαζόμενο λαό, με ειδικά προνόμια και αμοιβές μέσα από τη διαφθορά και τη μίζα, με μίσος στην χειρωνακτική δουλειά, με τεμπελιά και περιφρόνηση στο λαό που απο τη θέση τους, σαν οργανισμοί κοινής ωφέλειας, πρέπει να υπηρετούν. Είναι χαρακτηριστικό πως κανένας εργάτης, ούτε από τα εργοστάσια της ΔΕΗ, ούτε από τον ΟΤΕ, ούτε από την ΕΥΔΑΠ, ή τους άλλους οργανισμούς δε βρέθηκε στην κορυφή του συνδικαλιστικού κινήματος των ΔΕΚΟ, θέσεις που αυστηρά μοιράζονταν ανάμεσα στην ανώτερη υπαλληλία.

Από την άλλη μεριά, χρησιμοποιώντας την ειδική τους θέση μέσα στην παραγωγική διαδικασία της χώρας, με την πιο πραξικοπηματική αντίληψη χρησιμοποίησαν σαν όμηρο τον λαό για να πετύχουν ειδικά προνόμια και μια σημαντική απόσπαση από τους μισθούς των άλλων εργαζομένων, φτιάχνοντας μια ευρύτατη εργατική αριστοκρατία μέσα στις γραμμές των ΔΕΚΟ.

Σύμφωνα με πρόσφατα δημοσιευμένα στοιχεία ο μέσος μισθός στις ΔΕΚΟ φτάνει σήμερα στις 410.000δρχ. καθαρά, όταν το μέσο εργατικό εισόδημα, με τεράστια διαφορά στην ένταση της δουλειάς, είναι σήμερα γύρω στις 200.000 δρχ.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες μια σειρά από ΔΕΚΟ, ιδιαίτερα στις συγκοινωνίες έγιναν προβληματικές, παρά το γεγονός ότι απομυζούν αρκετά από το εισόδημα του εργαζό-

μενου λαού.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ποτέ δεν ασχολήθηκε με αυτό το γεγονός, έχοντας τη γενική θέση πως για τα ελλείμματα αυτά πρέπει να πληρώσει ο κρατικός προϋπολογισμός, και μάλιστα αυτό το νόμιμο κοινωνική πολιτική. Δηλαδή καλούσε τον εργαζόμενο λαό να πληρώσει δύο φορές τα δικά της προνόμια και τα προνόμια της εργατικής αριστοκρατίας που εκφράζει. Είναι χαρακτηριστικό πως μέσα στο 1996 οι κρατικές επιχορηγήσεις στις ΔΕΚΟ έφτασαν στο ποσό των 1350 δις. δραχμών.

Καμιά γραμμή ανάπτυξης των ΔΕΚΟ δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί αν δεν έρθει σε σύγκρουση με τα συμφέροντα αυτής της κομματικο-συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, αν δεν ανατρέψει την κυρίαρχη ιδεολογία του σοσιαλφασιστικού μπλοκ μέσα στο κράτος και στα συνδικάτα.

Πριν δύο χρόνια περίπου η κυβέρνηση με το νόμο 2414 του '96 μετέτρεψε σε ανώνυμες εταιρίες όσες ΔΕΚΟ δεν ήταν, και τις υποχρέωσε να τροποποιήσουν τα καταστατικά τους σε μια προσπάθεια να λειτουργήσουν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια με στόχο τη μείωση των ελλειμμάτων. Η προσπάθεια αυτή απέτυχε ακριβώς γιατί η κυβέρνηση δεν μπόρεσε να ακουμπήσει τα ειδικά προνόμια που έχουν όχι τόσο στο μισθό, όσο κυρίως στη διοίκηση και διαχείριση των ΔΕΚΟ. Αυτή η πλευρά αφορά κυρίως τα ηγετικά στρώματα της πολιτικοσυνδικαλιστικής γραφειο-

κρατίας των ΔΕΚΟ. Το πρόβλημα γι' αυτούς εδώ, είναι ότι θέλουν να διατηρήσουν μια μορφή έμμεσης ιδιοκτησίας που έχουν σήμερα στο κρατικό μονοπώλιο. Με λίγα λόγια, η σύγκρουση αυτή δεν αφορά καθόλου εργατική αντίθεση με τους ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής.

Σήμερα και σε συνέχεια έχουμε την τροπολογία του Παπαντωνίου. Η τροπολογία αυτή όπως γράψαμε και στην αρχή του άρθρου είναι μια δειλή προσπάθεια να θίξει αυτές τις ειδικές σχέσεις παραγωγής και ιδιοκτησίας.

Και αυτό γιατί δεν συνοδεύεται από μια ανοιχτή πολιτικο-ιδεολογική πάλη που να αγγίξει στο βάθος το πρόβλημα και να καλέσει τον εργαζόμενο λαό για την ανατροπή αυτής της κατάστασης.

Γι' αυτό η τάση Σημίτη προσπαθεί μέσα από τροπολογία σε έναν άλλο νόμο και με αρκετά στοιχεία αφηνδιασμού, χωρίς προηγούμενη συζήτηση να περάσει ένα νόμο που ουσιαστικά θα της γυρίσει ανάποδα.

Γιατί κάθε αλλαγή στους κανονισμούς προσωπικού θα απαιτήσει ένα εξάμηνο διαπραγματεύσεων, δηλαδή ένα εξάμηνο απεργιών στις ΔΕΚΟ που θα τινάξει στον αέρα κάθε προσπάθεια περιορισμού των προνομίων της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Στην πραγματικότητα ο Παπαντωνίου με αυτή την τροπολογία και τη "σκληρή" στάση που κρατάει στις διαπραγματεύσεις θέλει να δείξει στο διεθνές κεφάλαιο ότι δεν

θα υποτιμηθεί η δραχμή, στο βαθμό που θα μειωθούν με αυτό τον τρόπο τα ελλείμματα του δημοσίου. Όμως κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει όσο η κυβέρνηση φαίνεται ανίκανη να περάσει σε διαρθρωτικές αλλαγές στο μονοπώλιο του δημοσίου τομέα, καθώς είναι δέσμη της γραμμής του σοσιαλφασισμού, της γραμμής δηλαδή του παρασιτικού γραφειοκρατικού κρατικού καπιταλισμού και της οικονομίας του πολέμου.

Αυτή η δειλή προσπάθεια του Παπαντωνίου, μπορεί να βρίσκεται στην κατεύθυνση της μείωσης των προνομίων, για να μπορέσει να προχωρήσει σε ιδιωτικοποιήσεις στις προβληματικές ΔΕΚΟ, όμως κάτι τέτοιο προϋποθέτει μια τεράστια αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών και μια πολιτική κυριαρχία των φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων που δεν υπάρχει στη χώρα. Με τη λογική αυτή και αυτή η προσπάθεια του Παπαντωνίου είναι στην πράξη καταδικασμένη.

Το ζήτημα για το δημοκρατικό συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα είναι να αντιπαλέψει την σοσιαλφασιστική θεωρία και πραχτική, να διαχωριστεί από τις "απεργίες" του και να συγκροτήσει τις δυνάμεις του στην κατεύθυνση της δημοκρατίας, της ανάπτυξης και της ειρήνης. Αυτό είναι το βασικό και η βασική προϋπόθεση για την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών προκειμένου να προχωρήσει η χώρα στον δρόμο της προόδου.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ Δ' ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΣΤΙΣ 14-15 ΓΕΝΑΡΗ

Στις 16 Γενάρη του 1998, στο Δ' Τριμελές Εφετείο της Αθήνας έγινε η δίκη της ΟΑΚΚΕ για την αφίσα της για το μακεδονικό. Σε άλλο άρθρο της εφημερίδας αναλύουμε την πολιτική σημασία της αθώωσης των συντρόφων μας για αυτή την αφίσα. Εδώ θα μεταφέρουμε το κλίμα πριν από τη δίκη αλλά και μέσα στο δικαστήριο, τις καταθέσεις των μαρτύρων και τις απολογίες των συντρόφων.

Μετά από έξι συνεχείς αναβολές, η δίκη μας ορίστηκε για τις 15 Γενάρη, με αριθμό 17, αριθμός μεγάλος, που έκανε σίγουρη μια νέα αναβολή. Δικηγόροι μας ήταν οι κ.κ. Παπαδάκης, Διάκος και Ι. Μυλωνάς. Μάρτυρες ο συνταγματολόγος Αλιβιζάτος, ο δημοσιογράφος Τρίμης (ένας από τους Ιούς της Ελευθεροτυπίας), ο Τάσος Αβραντίνης από το Φιλελεύθερο Φόρουμ του Ανθρακίου, ο Θεοδωρίδης από το Παρατηρητήριο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα του Ελσίνκι και δημοσιολόγος, ο ιστορικός Στρατής Μπουρνάζος, ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος, γραμματέας της Κ.Ε., και ο σ. Κώστας Λιακόπουλος, μέλος της Κ.Ε..

Η ΟΑΚΚΕ έκανε μια μεγάλη καμπάνια πριν από τη δίκη με κόλλημα αφίσας στο κέντρο της Αθήνας, και έξω από το δικαστήριο, με την

ποία καταγγείλαμε τη βρώμικη τακτική των αναβολών και το πολιτικό παιχνίδι που η αστική τάξη έπαιξε στις πλάτες της ΟΑΚΚΕ, για έξι χρόνια. Στην αφίσα μας αυτή η οποία είχε τίτλο «**ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ**», αναλύσαμε πως το ρώσικο σχέδιο επέβαλε για όλη αυτή την περίοδο να μην ξεκαθαρίσει το θέμα του ονόματος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Έτσι η συνεπής διεθνιστική γραμμή της ΟΑΚΚΕ δεν έπρεπε ούτε να δικαιωθεί, αλλά ούτε και να καταδικαστεί. Έπρεπε να υπάρχει μία πίεση στη γειτονική χώρα, χωρίς όμως αυτή να φτάσει και στη σύγκρουση.

Πέρα από αυτή την πολιτική πίεση, δυναμώσαμε και το νομικό μας οπλοστάσιο. Έτσι, πριν το δικαστήριο αρχίσει τη συνεδρίαση του, την ημέρα της εκδίκασης, καταθέσαμε έγγραφο με το οποίο ζητούσαμε να μη γίνει άλλη αναβολή και στο οποίο επικαλεστήκαμε την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (ΕΣΔΑ). Σύμφωνα με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, που αναφέρεται στα δικαιώματα του κατηγορούμενου, η δίκη ενός κατηγορούμενου πρέπει να γίνεται σε εύλογο χρονικό διάστημα γιατί αλλιώς μένει εκκρεμής η κατηγορία με αποτέλεσμα να σπλώνεται η τιμή του και να διασύρεται δημόσια. Το «εύλογο» αυτό χρονικό διάστημα σύμφωνα με την ερμηνεία της Σύμβασης και την ευρωπαϊκή νομολογία, δεν πρέπει να ξεπερνά τα δύο χρόνια. Βάσει αυτού του άρθρου είχαμε δικαίωμα να καταφύγουμε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων στο Στρασβούργο. Σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά δεδομένα, που σπάνια λαμβάνονται υπόψη σ' αυτή τη χώρα, όπου η αρρώστια του σοβινισμού επιβάλλει τη βαρβαρότητα, είναι σκάνδαλο τεραστίου μεγέθους η αναβολή μιας κατεξοχήν πολιτικής δίκης για έξι χρόνια, με ευθύνη του δικαστηρίου, και η χώρα μας κινδυνεύει να υ-

ποστεί σοβαρότατες ποινές.

Σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική, η αναβολή της δίκης ήταν βέβαιη, γιατί οι υποθέσεις που προηγούνταν ήταν υποθέσεις που απαιτούσαν αρκετό χρόνο. Όταν οι δικαστές μπήκαν στην αίθουσα ζητήσαμε να απαντηθεί το αίτημα που είχαμε υποβάλει να προτιμηθεί η δίκη μας ώστε να διασφαλισθεί η εκδίκασή της. Ο πρόεδρος με έξαλλες διαμαρτυρίες αναφέρθηκε στις αφίσες μας και μας είπε ότι με αυτόν τον τρόπο προσβάλλουμε το δικαστήριο και συνολικά τη δικαιοσύνη. Οι σύντροφοι μας πήραν την ευθύνη αυτής της αφίσας και την υπεράσπισαν το περιεχόμενο της, την καταγγέλλοντας στο σημείο παιχνιδιού στο οποίο συμμετείχε η δικαιοσύνη με τις αναβολές και των δικαστών που κράτησαν αυτή την υπόθεση εκκρεμή τόσα χρόνια. Ο πρόεδρος, κάτω από την επιμονή μας και την άρνηση μας να υποχωρήσουμε στην απειλή ότι η στάση μας συνιστούσε «εξέβριση δικαστηρίου», αναγκάστηκε να απαντήσει ότι παρέπεμψε το αίτημα μας στη νομική υπηρεσία ανώτερου ιεραρχικά οργάνου (προφανώς του υπουργείου Δικαιοσύνης) και περίμενε την ερμηνεία του σχετικού άρθρου της ΕΣΔΑ και γνωμοδότηση για το αν πρέπει να εφαρμοστεί στη συγκεκριμένη περίπτωση. Μάλιστα σε κάποια στιγμή αστειεύτηκε λέγοντας ότι ένας δικαστής του Αρείου Πάγου που είχε αντιμετωπίσει κάποτε ένα παρόμοιο πρόβλημα είχε πει χαρακτηριστικά ότι δεν ήξερε τι θα έπρεπε να εφαρμοστεί: «*Το λουστρίνι ή το τσαρούχι;*» (δηλ. την ευρωπαϊκή πρακτική ή την ελληνική). Σ' αυτό το αστείο ένας σύντροφός μας απάντησε από κάτω, ότι «*εμάς έξι χρόνια μας έχετε ξυπόλητους!*»

Ήταν σαφές ότι η πολιτική πίεση στο δικαστήριο σαν απειλή μιας καταδίκης της χώρας μας στην Ευρώπη και μάλιστα για μια δίκη που αφορούσε το μακεδονικό είχε φέρει σε τρομερά δύσκο-

λη θέση τόσο το δικαστήριο, όσο και το υπουργείο Δικαιοσύνης. Το ισχυρό νομικό επιχείρημα, μαζί με την πολιτική καμπάνια είχαν προκαλέσει μία ασφυκτική πίεση σε αυτούς που είχαν την ευθύνη μιας απόφασης.

Η ώρα είχε φτάσει πια τρεις, το δικαστήριο ασχολούνταν ακόμα με τις πρώτες υποθέσεις και απάντηση στο αίτημά μας δεν είχε δοθεί. Τελικά ο πρόεδρος μας ανακοίνωσε ότι η δίκη μας θα γινόταν την επόμενη μέρα. Αυτή η ανακοίνωση έγινε με μια εκδήλωση αγανάκτησης από την πλευρά του ξανά για την αφίσα μας. Επέμνε ότι είχαμε προσωπική αναφορά, ότι γνωρίζαμε τη σύνθεση του δικαστηρίου, ότι αυτός είναι είκοσι χρόνια εφέτης και έχει γράψει ιστορία και δεν ανέχεται να τον υβρίζουν έτσι. Και όταν του απαντήσαμε ότι αναφερόμαστε γενικά στη δικαιοσύνη, μας απάντησε ότι σαν εκπρόσωπος της επίσης προσβάλλεται. Παραδέχτηκε ότι ήταν αυτή η επιμονή μας και η πίεση που ασκήσαμε με την αφίσα και την επίκληση της ΕΣΔΑ που οδήγησε στην απόφαση να γίνει η δίκη μας, λέγοντας χαρακτηριστικά σε κάποιους που διαμαρτύρονταν γιατί δεν προτιμήθηκε η δικιά τους υπόθεση ότι «*πρέπει να γίνει το 17. Γιατί ξέρεις τι μπορεί να μας βγάλει το 17;*». Για να αποφύγουν λοιπόν τα χειρότερα, αποφάσισαν μία ανώτερη αρχή, ένα κομμάτι της εξουσίας, η δικαστική εξουσία να πάρει επιτέλους θέση για αυτή την αφίσα, για την πολιτική γραμμή της ΟΑΚΚΕ για το μακεδονικό, να την καταδικάσει ή να την αθωώσει.

Έτσι την επόμενη μέρα ξεκίνησε η εκδίκαση της έφεσης της ΟΑΚΚΕ. Θα θυμίσουμε εδώ ότι είχαμε καταδικαστεί πρωτόδικα για περιύβριση αρχής (το σχετικό άρθρο καταργήθηκε), για απόπειρα πρόκλησης σε διχόνοια (192 Π.Κ.) και για παράνομη αφισοκόλληση.

Πρώτος μίλησε ο συνταγματολόγος Αλιβιζάτος, από τους πιο αναγνωρισμένους νομικούς, και είπε ότι η πρωτόδικη απόφαση ερμήνευσε με σφαλμένο τρόπο το άρθρο 192 του Π.Κ. για «*πρόκληση διχόνοιας*». Υποστήριξε ότι αν θεωρηθεί ότι η συγκεκριμένη αφισοκόλληση υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής αυτού του άρθρου, επειδή έκφρασε μία μειοψηφική θέση τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, μπορεί κανείς να ονομάσει μια σειρά από θέσεις και μια σειρά από αφίσες που θα μπορούσαν επίσης να διωχθούν με αυτό τον τρόπο για θέματα όπως η θέση υπέρ της πολυγαμίας, ή υπέρ των αμβλώσεων ή ακόμα υπέρ της κλωνοποίησης. Είπε χαρακτηριστικά ότι, με αυτό το σκεπτικό όποιος επιθυμεί το διάλογο προκαλεί διχόνοια στο λαό. Στη συγκε-

κριμένη περίπτωση όχι μόνο δεν επήλθε το αποτέλεσμα, αλλά δεν ήταν δυνατό να επέλθει το αποτέλεσμα που προβλέπει αυτό το άρθρο από τη φύση της πράξης, δηλ. την αφισοκόλληση, που είναι πάντα μία πράξη διάδοσης ιδεών. Σε ότι αφορά τη φράση «*τσακίστε τους πολεμοκάπηλους*» που αναφερόταν στην αφίσα, διευκρίνισε ότι το «*τσακίστε*» είχε πολιτικό περιεχόμενο και δεν αναφέρθηκε με τη βιολογική του έννοια. Υποστήριξε ακόμα ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί άλλη λέξη, αφού αυτή τη λέξη χρησιμοποιούν οι εργάτες, οι αγρότες και γενικά οι απλοί άνθρωποι του λαού.

Σε σχετική ερώτηση των δικηγόρων απάντησε ότι πράγματι η χώρα μας αναγνώρισε τελικά τη γείτονα της σαν Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, ονομασία που περιέχει τον όρο Μακεδονία.

Στη συνέχεια, κατάθεσε ο Δημήτρης Τρίμης, ο οποίος είπε ότι οι κατηγορούμενοι με την αφίσα υπεράσπισαν απλά το δικαίωμα μιας χώρας να ονομάζεται όπως αυτή επιθυμεί. Ότι η άποψή τους ήταν πολιτική και ότι όμοιες απόψεις είχαν εκφράσει και άλλοι πολιτικοί όπως ο Παπακωνσταντίνου, ο Μητσοτάκης, ο Κύρκος κ.ά. Υποστήριξε ότι δεν είναι δίκαιο να διώκονται πολιτικές απόψεις. Ακόμα σε σχέση με την επίμαχη φράση «*τσακίστε τους πολεμοκάπηλους*», είπε ότι αυτή είχε καθαρά πολιτική έννοια.

Κατόπι εξετάστηκε ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος, ο οποίος έβαλε το πολιτικό πλαίσιο της υπόθεσης του ονόματος. Απαντώντας σε ερώτηση δικηγόρου διευκρίνισε ότι η συγκεκριμένη αφίσα έκφραζε μία φιλερηνική θέση και μία φιλερηνική πολιτική και ότι ο στόχος ήταν η αποφυγή μιας πολεμικής σύγκρουσης και όχι η πρόκληση βίας. Ανέφερε ότι είμαστε η μοναδική οργάνωση στην αριστερά που καταδικάζει την πραξικοπηματική βία, τη βία που ασκείται έξω από το λαό. Επίσης, μετά από ερώτηση της υπεράσπισης, θυμίσε ότι στην πρώτη δίκη παρόλο που η ΟΑΚΚΕ προκλήθηκε με την επίθεση των φασιστών της «Εθνικής Σταυροφορίας» στον ίδιο στο διάδρομο του δικαστηρίου, δεν απάντησε με βία ακριβώς για να μη δημιουργηθεί σύγκρουση μέσα στο λαό.

Επέμνε στο θέμα της αφισοκόλλησης, ότι η οργάνωση μας φροντίζει πάντα να μην προκαλεί το λαό, να μην κολλάει σε μέρη που προκαλούν την αισθητική του και γι' αυτό χρησιμοποιεί συχνά και σελοτέιπ. Αναφέρθηκε στο αίτημα που υποβάλαμε στον δήμαρχο Αθήνας Αβραμόπουλο και στην καμπάνια που κάναμε για την τοποθέτηση ταμπλό.

Ο δικηγόρος Παπαδάκης έδωσε επίσης βάρος στον χαρακτήρα των κατηγορουμένων με ερωτήσεις του στο σ. Η. Ζαφειρόπουλο, χαρακτηρίζοντας τους «*αδαμάντινους ανθρώπους*».

Στη συνέχεια εξετάστηκε ο Στρατής Μπουρνάζος, ο οποίος είπε ότι οι κατηγορούμενοι υπερασπίστηκαν το δικαίωμα της γειτονικής μας χώρας να αναφέρεται με το όνομα της, με το ίδιο όνομα που θα μπορούσε κανείς να βρει ακόμα και σε επίσημα έγγραφα του ίδιου του ελληνικού κράτους πριν ξεσπάσει η υστερία.

Έπειτα εξετάστηκε ο Τάσος Αβραντίνης από το Φιλελεύθερο Φόρουμ και ο Θεοδωρίδης από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων του Ελσίνκι οι οποίοι υπερασπίστηκαν το δικαίωμα στην πολιτική έκφραση και τόνισαν τη φιλερηνική πολιτική στάση των κατηγορουμένων.

Τελευταία, εξετάστηκε ο σ. Κώστας Λιακόπουλος ο οποίος έδωσε έμφαση στο χαρακτήρα των κατηγορουμένων και αναφέρθηκε στην αγάπη και εμπιστοσύνη των εργατών στους συντρόφους μας που δραστηριοποιούνται στο συνδικαλιστικό χώρο.

Ακολούθησαν οι απολογίες των κατηγορουμένων συντρόφων μας. Θα παραθέσουμε εδώ αυτούσια εκτεταμένα αποσπάσματα από αυτές.

Πρώτος απολογήθηκε ο σ. Θ. Παγωμένος ο οποίος είπε ότι 24 χρόνια κολλάει πολιτικές αφίσες και αυτή είναι η πρώτη φορά που συλλαμβάνεται για αφίσα. Συνέχισε λέγοντας ότι θεώρησε άδικη τη στάση της χώρας μας απέναντι στη Δημ. της Μακεδονίας και την απαίτηση για αλλαγή ονόματος και γι' αυτό το άδικο έπρεπε να διαμαρτυρηθεί, γιατί όπου υπάρχει άδικο, έχει μάθει στη ζωή του να το λέει.

Μετά απολογήθηκε ο σ. Διονύσης Γουρνάς: «*Απαίτησαν αυτή τη χώρα να μην ονομαστεί με αυτό το όνομα, αλλά με κάποιο άλλο όνομα από αυτό που επέβαλε η δημοκρατία και υποστήριξαν οι δημοκρατικοί άνθρωποι. Αυτό ήταν το νόημα των συλλαλητηρίων του μεσαιωνικού φασισμού.*

Θεωρώ δικαίωμα αυτής της χώρας να αυτοπροσδιορίζεται και να επιλέγει το όνομά της. Βεβαίως είμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε κίνηση διαμελισμού και αλλαγής συνόρων. Είμαστε σαφέστατα αντίθετοι και αυτή την αντίθεση την έχουμε εκφράσει με όλη μας τη δράση και με τη συγκεκριμένη αφίσα.

Μας συλλάβανε μόνο και μόνο για να μην ακουστεί η φωνή της δημοκρατίας.

Σε ό,τι αφορά τη φράση «τσακί-

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 4

στε τους πολεμοκάπηλους», χρησιμοποιήσαμε την ορολογία που χρησιμοποιούν όλα τα κόμματα, όταν θέλουν να εκφράσουν με ευστοχία τις θέσεις τους, απλά βρήκαν αυτό το πρόσχημα για να χτυπήσουν τη μοναδική, για μας, δημοκρατική άποψη αυτής της περιόδου.

Ήρθε η ιστορία και το απόδειξε. Ήρθαν σήμερα να παρακαλένε για μια σύνθετη ονομασία και αυτή η χώρα να λέει όχι στη σύνθετη ονομασία και να επιμένει στο όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας».

Για την αφισοκόλληση, θέλω να πω ότι είμαστε το μοναδικό συνεργείο που πιαστήκαμε και κολλάγαμε με σελοτέιπ. Όταν κολλάμε αφίσες, τις κολλάμε πάνω σε αφίσες που έχουν ήδη κολλήσει άλλοι. Όλοι κολλάνε».

Στη συνέχεια μίλησε η συντρόφισσα Ρούλα Αδαμακοπούλου: «Εμείς κολλήσαμε μια εφημερίδα τοίχου. Στην ορολογία μας είμαστε πάντα ιδιαίτερα προσεκτικοί. Άλλες εφημερίδες μας έβρισαν, μας είπαν πράκτορες σκοπιανούς και αναγκαστήκαμε να τους κάνουμε μήνυση για να ανακαλέσουν. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη προσβολή για ανθρώπους για τους οποίους είναι γνωστό ότι επί χρόνια αγωνίστηκαν για το καλό αυτής της χώρας. Με αυτή την αφίσα παλέψαμε για ειρηνικές σχέσεις με το γειτονικό κράτος. Σκοπός μας ήταν να προφυλαχτεί η ειρήνη».

Υποστηρίζουμε ότι μια χώρα έχει το δικαίωμα να ονομάζεται όπως αυτή νομίζει. Πιστεύω ότι με κανένα τρόπο, αυτό το κείμενο δε θα μπορούσε να φέρει σε διχόνοια και βίαιη αντιπαράθεση τον κόσμο, όπως αναφέρει η απόφαση. Πιστεύω ότι κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να εκφράζει την άποψη του. Ειδικά η αντίθετη άποψη πρέπει να εκφράζεται. Βρήκαν τρόπο να χτυπήσουν αυτό το δικαίωμα.

Εμείς δεν θέλουμε να αφισοκολλούμε. Αν μπορούσαμε να βρούμε διέξοδο να μιλήσουμε στο ραδιόφωνο, σε κάποιο κανάλι, δεν θα το κάναμε.

Θέλω να αναφερθώ σ' ένα συγκεκριμένο άρθρο της Επιτροπής Μπατεντέρ που είχε συγκροτηθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση για να ερευνησει αν υπήρχαν οι προϋποθέσεις για αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Το άρθρο αυτό αναφέρει ότι η χώρα αυτή δεν επιθυμεί παραβίαση των συνόρων.

Πάντα προσέχαμε να μη ρυπαίνουμε, να κολλάμε σε χώρους που δεν προκαλούν την αισθητική του λαού και με σελοτέιπ. Θέλουμε απλά με αυτό τον τρόπο να διαδώσουμε τις ιδέες μας και να πούμε στο λαό την αλήθεια».

Στη συνέχεια απολογήθηκε η κατηγορούμενη Άννα Στάη: «Είναι μεγάλη τιμή μας που βγάλαμε και κολλήσαμε αυτή την α-

φίσα. Γιατί σε μια εποχή μαυρίλας καταφέραμε να αντισταθούμε».

Είμαστε μια οργάνωση, κύριε πρόεδρε, που δεν λέμε άλλα, και εννοούμε άλλα. Υποστηρίζουμε αυτή την αφίσα από την πρώτη λέξη μέχρι την τελευταία. Δεν θα βρεθούμε ποτέ στο δικαστήριο και θα αρνηθούμε ή θα υποστηρίξουμε κάτι άλλο απ' αυτό που λέμε. Ζητήσαμε την αναγνώριση της Δημ.

ζιστική χώρα, με μία χώρα που έκανε εθνική εκκαθάριση, αυτό για μας είναι προσβολή στο λαό. Γιατί κι εγώ είμαι λαός. Νιώθω ταπεινωμένη όταν η χώρα μου συμμαχεί με τους ναζιστές, όταν ο Κάρατζιτς, ερχόταν στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας και τον έραναν με τριαντάφυλλα τα συνδικάτα, οι οργανώσεις, και ολόκληρη η πολιτική ηγεσία της χώρας, αποδίδοντας τιμές σ' έναν εγκλη-

ται ότι υπάρχει η περίφημη εθνική ομοψυχία που επικαλέστηκε και η πρωτόδικη απόφαση, στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, η χώρα μας σε πολλά σημεία έχει άδικο. Σε ό,τι αφορά την αφισοκόλληση, δεν μας συλλάβανε επειδή κολλάγαμε αλλά για το συγκεκριμένο περιεχόμενο της αφίσας».

Τελευταίος απολογήθηκε ο σ. Κώστας Κούτελος: «Θέλω να μιλήσω για αυτή την εκκρεμότη-

ματα εδώ γιατί πίεσε να βρεθεί αίθουσα για να γίνει η δίκη σήμερα. Αν πήγαιναν τα πράγματα φυσιολογικά, θα είχαμε πάλι αναβολή», επιβεβαιώνοντας έτσι την ορθότητα της καμπάνιας της.

Και συνέχισε ο σύντροφος μας: «Μίλησαν οι υπόλοιποι σε ό,τι αφορά το 192 Π.Κ. Το ζήτημα είναι ότι αφού συλληφθήκαμε, η Ρωσία και η Βουλγαρία αναγνώρισαν τη Δημ. της Μακεδονίας». Εδώ ο πρόεδρος διέκοψε, λέγοντας ότι δεν μας αφορά τι έκανε η Βουλγαρία και η Ρωσία. Δεν μπορούσε να επιτρέψει άλλη πολιτική ανάλυση. Έτσι ο σ. Κ. Κούτελος προχώρησε στο ζήτημα της διχόνοιας για το οποίο είπε ότι: «Όλα τα κόμματα μετά άλλαξαν θέση και αναγνώρισαν την πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας. Το ερώτημα είναι γιατί μας συλλάβανε. Σε ό,τι αφορά την αφισοκόλληση, σεβόμαστε πάντα το λαό. Γι' αυτό και υποβάλαμε αίτημα στο δήμαρχο Αθήνας Αβραμόπουλο για την τοποθέτηση ταμπλό».

Μετά το κλείσιμο των απολογιών, ήρθε η σειρά των αγορεύσεων των δικηγόρων από τις οποίες, επίσης θα παραθέσουμε εκτεταμένα αποσπάσματα.

Πρώτη αγόρευση ήταν αυτή του Ιπποκράτη Μυλωνά, ο οποίος άρχισε με ένα απόσπασμα από το βιβλίο του καθηγητή Μανωλεδάκη για το αδίκημα που προβλέπεται στο άρθρο 192 Π.Κ., δηλ. για την πρόκληση διχόνοιας:

«Ο καθηγητής Μανωλεδάκης αναφέρει ότι για να μιλάμε για απόπειρα πρόκλησης διχόνοιας θα πρέπει να έχουμε πνεύμα μισαλλοδοξίας».

Η πρόθεση των κατηγορουμένων ήταν φιλειρηνική και το πνεύμα μισαλλοδοξίας δεν είχε καμία σχέση με τις προθέσεις τους. Λέει ο Μανωλεδάκης ότι υπάρχει κίνδυνος το άρθρο 192 να εφαρμοστεί για τη δράση πολιτικής και κοινωνικής ομάδας που οι ιδέες της έχουν τόσο έντονο χαρακτήρα ώστε να προκαλούν πνεύμα μισαλλοδοξίας σε μερικούς θερμοκέφαλους».

Ακόμα και αν θεωρήσουμε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 192, τότε έρχεται το άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) με υπέρτερη τυπική ισχύ βάσει του Συντάγματος, το οποίο κατοχυρώνει την ελευθερία της έκφρασης. Βέβαια προβλέπει κάποιους περιορισμούς για την ελευθερία της έκφρασης. Όμως, επιτρέψτε μου να αναφέρω τη νομολογία του ευρωπαϊκού δικαστηρίου σ' αυτή την υπόθεση. Το ευρωπαϊκό δικαστήριο λέει πως το άρθρο 10 εφαρμόζεται και για τις ιδέες που προσβάλλουν το κράτος και ενοχλούν, τα όρια του άρθρου 10 είναι ευρύτερα σε θέματα Τύπου και άσκησης πολιτικής κριτικής, το άρθρο 10 προστατεύει όχι μόνο την ουσία των ιδεών αλλά και τη μορφή με την ο-

συνέχεια στη σελ. 8

Η ΑΦΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ που κολλήθηκε πριν τη δίκη

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
Όχι άλλη αναβολή

Να εκδικαστεί η έφεση και να αθωωθούν οι "6" για το Μακεδονικό

Στις 11 Γενάρη του 1992, η αστυνομία συνέλαβε 6 μέλη της ΟΑΚΚΕ, επειδή κολλούσαν μια αφίσα που κατάγγειλε σα σοβινιστική την ελληνική εξωτερική πολιτική στο Μακεδονικό και απαιτούσε την αναγνώριση της γειτονικής χώρας με το όνομά της.

Γι' αυτή την αφίσα τα μέλη της ΟΑΚΚΕ καταδικάστηκαν σε 6,5 μήνες φυλάκιση με το εμφυλιοπολεμικό άρθρο 192 του Π.Κ. Η εκδίκαση της έφεσης που άσκησαν οι κατηγορούμενοι καθυστέρει 6 ολόκληρα χρόνια. Μέχρι τώρα η δίκη αυτή έχει προσδιοριστεί 5 φορές και 5 φορές έχει αναβληθεί με διάφορα τεχνάσματα! Τώρα έχει προσδιοριστεί για τις 14 Γενάρη.

Η ΟΑΚΚΕ έχει καταγγείλει ότι υπάρχει μεθοδευμένη παρέκκλιση της δίκης με στόχο την παραγραφή. Μ' αυτό τον τρόπο η πολιτική και δικαστική εξουσία θέλουν να αποφύγουν τόσο μια καθαρή αθώωση όσο και μια καθαρή καταδίκη. Θέλουν δηλαδή να κρέμεται πάνω από την ΟΑΚΚΕ η κατηγορία της εθνοπροδοσίας και ταυτόχρονα οι ίδιοι να εμφανίζονται στην ευρωπαϊκή και διεθνή κοινή γνώμη ως δημοκράτες. Με λίγα λόγια, θέλουν να δικαιώσουν την πολιτική βίαιης αλλαγής του ονόματος μια ξένης χώρας, πολιτική που συνεχίζει να ακολουθεί σύσσωμος ο κοινοβουλευτικός κόσμος της χώρας μας και παράλληλα να κρύβουν ότι σταδιακά και ύπουλα οικοδομείται ήδη ένα εθνικιστικό καθεστώς.

Η ΟΑΚΚΕ δε θέλει να γίνει συνένοχος σ' αυτό το βρώμικο καιροσκοπικό παιχνίδι και οι κατηγορούμενοι έχουν διαμαρτυρηθεί γραπτά στις δικαστικές αρχές γι' αυτές τις αναβολές και ζητούν να γίνει αποσδήποτε η δίκη.

Αυτοί που ξεσήκωσαν το λαό μας το 1992 και οργάνωσαν τα φασιστικά συλλαλητήρια έχουν τώρα μεταμφιεστεί. Αλλάζουν τις "εθνικές θέσεις" και τα "εθνικά ιερά και όσια" σαν τα ποικάμισα. Ο πάγιος στόχος ήταν και είναι να απομονώσουν τη Δημοκρατία της Μακεδονίας από την Ευρώπη και να τη ρίξουν στα δίχτυα της στρατηγικής του "ορθόδοξου τόξου". Σ' αυτή τη στρατηγική έχουν ήδη εντάξει την Ελλάδα λόγω του ανταγωνισμού τους με την Τουρκία. Αυτοί λοιπόν το 1992 εμπόδιζαν με το τέχνασμα του ονόματος την αναγνώριση αυτής της χώρας από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ, αλλά δεν διαμαρτυρήθηκαν ποτέ που η φίλη τους η Ρωσία αναγνώριζε με σκέτο το όνομα Μακεδονία. Τώρα, επειδή έχουν εκτεθεί παγκόσμια αλλά κι επειδή θέλουν να έχουν ανοιχτούς διαύλους με την "ορθόδοξη" Δημ. της Μακεδονίας, έχουν υιοθετήσει τη θέση υπέρ του σύνθετου ονόματος και παριστάνουν πάλι τον ειρηνόφιλο και τον αδικημένο. Όμως κανείς δεν πρέπει να ξεχάσει ότι αυτοί άνοιξαν την πόρτα στο νεοεθνικιστικό και νεοναζιστικό ρεύμα στη χώρα, αυτοί την έκαναν σύμμαχο των σέρβων ναζί, αυτοί ετοιμάζονται να μας ρίξουν στο σφαγείο της Κύπρου και του Αιγαίου στο πλευρό της Ρωσίας.

Γι' αυτό οι δημοκράτες και οι φίλοι της ειρήνης πρέπει να απαιτήσουν να γίνει η δίκη στις 14 Γενάρη επί της ουσίας και να πέσουν οι βρώμικες κατηγορίες ενάντια στην ΟΑΚΚΕ.

Σε κάθε περίπτωση το βρώμικο διπλό παιχνίδι πρέπει να σταματήσει. Η κυβέρνηση, το υπουργείο Δικαιοσύνης, οι δικαστικές αρχές, τα πολιτικά κόμματα, όλοι πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους.

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 14/1, 9π.μ.
(Δ' Τριμελές, Σωκράτους 65)

της Μακεδονίας γιατί αυτό ήταν το δίκαιο τότε, όπως αυτό είναι και τώρα.

Θέλουμε να βεβαιώσουμε ότι πέρα από τις πολιτικές μας θέσεις, έχουμε και κάποιες αρχές τις οποίες θα υπερασπιστούμε σε κάθε περίπτωση. Το δίκαιο είναι η αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας.

Τη στιγμή που υπήρχε η απειλή για αυτή τη χώρα από τη Σερβία και η χώρα μας συμμαχούσε με μία-θα μου επιτρέψετε την έκφραση, γιατί κι αυτό το πιστεύουμε- να-

ματία πολέμου που δεν τιμωρήθηκε ποτέ».

Σ' αυτό το σημείο έκανε επέμβαση ο εισαγγελέας για να ρωτήσει ποια ήταν η θέση της οργάνωσης απέναντι στην απειλή των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων από την Τουρκία, όπως στην περίπτωση των Καλογήρων, της Γαύδου, των χωρικών υδάτων, του εναέριου χώρου κ.λπ.

Η συντρόφισσα μας απάντησε: «Δεν κατηγορούμαι βέβαια γι' αυτό, αλλά θα σας πω ότι αν και σήμερα για αυτό το θέμα φαίνε-

τα της δίκης που αφορά εμένα, τους συντρόφους μας και την οργάνωση για έξι χρόνια για τη συγκεκριμένη πράξη. Χρειάστηκαν έξι χρόνια και πέντε αναβολές για να φτάσουμε εδώ. Γι' αυτό κολλήσαμε την αφίσα έξω από το δικαστήριο. Ακολουθήθηκε μια παρεκτυτική πολιτική».

Ο πρόεδρος έκανε παρέμβαση σ' αυτό το σημείο και είπε ότι η αφίσα που κολλήσατε και με την οποία μας εξυβρίσατε, δεν έκανε καλό αλλά έκανε κακό. Αλλά, συνέχισε, ήταν καλή για «τα πράγ-

ΑΥΤΗ Η ΣΑΠΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ

Με αφορμή τη συνέντευξη του Χρυσόστομου Ζακύνθου

Έγινε πολύς λόγος στα κανάλια τις τελευταίες μέρες για τη συνέντευξη του μητροπολίτη Ζακύνθου Χρυσόστομου στο περιοδικό *Πενθάουζ* και την αιρετική για την εκκλησία θέση του για τις προγαμιαίες σχέσεις. Ύστερα από αυτή τη συνέντευξη ο Χρυσόστομος βρέθηκε να καλείται σε απολογία από το ανώτερο όργανο της ορθόδοξης εκκλησίας, την Ιερά Σύνοδο.

Η δημόσια συζήτηση που ακολούθησε αυτήν την τοποθέτηση είχε σαν αντικείμενο το αν θα έπρεπε ή όχι η ορθόδοξη εκκλησία να αποδεχτεί το καθεστώς που πραγματικά ισχύει σήμερα στις προγαμιαίες σχέσεις των ανθρώπων ή να επιμείνει στην ως τα τώρα βαθειά ριζωμένη και δογματικά σαφή, απορριπτική της θέση.

Γενικά, σε όλες τις τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις που παρακολούθησαμε ανάμεσα στην εκκλησία και τους κάθε λογής δημοσιογράφους, δημοσιολόγους, είδαμε την πάγια ταχτική των δευτέρων να συντάσσονται με τον Χρυσόστομο και να απαιτούν από την εκκλησία να σεβαστεί την πραγματική κατάσταση και να εκσυγχρονιστεί.

Αυτή η στάση που φαίνεται συνεπής και δημοκρατική, εμάς δεν μας βρίσκει καθόλου σύμφωνους. Είναι άλλο πράγμα να υπερασπίζεται κανείς τον προοδευτικό χαρακτήρα της αποδέσμευσης των σεξουαλικών σχέσεων από το γάμο, και είναι άλλο πράγμα να απαιτεί κανείς από την ελληνική ορθόδοξη εκκλησία ή έστω να της το προτείνει, να υιοθετήσει μια τέτοια θέση.

Κατά τη γνώμη μας δεν υπάρχει τίποτα προοδευτικό στον εκσυγχρονισμό ενός τόσο βαθειά αντιδραστικού και σάπιου ιδεολογικού και πολιτικού θεσμού όπως είναι η ελληνική ορθόδοξη εκκλησία. Ότι είναι καλό γι' αυτή τη συγκεκριμένη εκκλησία είναι κακό για την πρόοδο και τη δημοκρατία στη χώρα μας. Όταν αυτή η εκκλησία είναι ο κατ'εξοχήν χώρος της πολιτικής και κοινωνικής αντίδρασης, ο εκσυγχρονισμός της δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι αυτή η πολιτική και κοινωνική αντίδραση γίνεται πιο αποτελεσματική, δηλαδή ότι διεισδύει καλύτερα, βαθύτερα, και αποτελεσματικότερα μέσα στις μάζες και τις αλλοτριώνει περισσότερο. Μια εκκλησία λάτρης του χειρότερου σοβινισμού, συνεπής διώκτης του επιστημονικού και δημοκρατικού πνεύματος, δάσκαλος της υποκρισίας, υπερασπιστής κάθε δεισιδαιμονίας και κάθε ανορθολογισμού, προμαχώνας του αντιδραστικού αντιδουτικισμού, αναγκαίο εξάρτημα, βδέλλα και ιεροδογματική υπέρβηρα του γραφειοκρατικού κράτους, υπερασπιστής κάθε φεουδαρχικής, πατριαρχικής και στρατοκρατικής καθυστέρησης, μια τέτοια εκκλησία διεφθαρμένη μέχρι το μεδούλι, είναι έγκλημα να εκσυγχ-

ρονιστεί.

Γιατί η ουσία κάθε τέτοιου εκσυγχρονισμού θα είναι αναγκαστικά μόνο εκσυγχρονισμός στη μορφή. Γιατί ένας πραγματικός, ακόμα και ο πιο δειλός εκσυγχρονισμός σημαίνει ρήξη με όλη την μέχρι τώρα ύπαρξη αυτού του πελώριου κοινωνικού και πολιτικού εξαμβλώματος, ρήξη με όλη την ηγεσία της, ρήξη με τη συντριπτική πλειοψηφία των στελεχών της, ρήξη ακόμα και με το δουλικό και εξαρτημένο πνεύμα των "λειτουργικών" πιστών της. Αυτό το οικοδόμημα άλλωστε είναι πια τόσο αγκυλωμένο και διαβρωμένο εσωτερικά που ακόμα και ένας εκσυγχρονισμός στην μορφή, αποτελεί γι' αυτόν μια οδυνηρή περιπέτεια. Δεν είναι καθόλου τυχαίο για παράδειγμα που αυτή η εκκλησία αρνείται να μιλήσει ελληνικά όταν λειτουργεί και χρησιμοποιεί μια ξένη γλώσσα εντελώς ακατανόητη στη μάζα. Προτιμάει να χάνει κάθε ζωντανή επαφή με τους πιστούς της στις υποτιθέμενες πιο ιερές στιγμές της επικοινωνίας της μαζί τους, παρά να εγκαταλείψει ένα μικρό μέρος από τον αρρωστημένο μεγαλοϊδεατισμό της, ή από τον κούφιο και εξωτερικό καθαρά τελετουργικό και υποκριτικό χαρακτήρα της.

Τι καλό όμως θα έβγαине για το λαό αν αυτή η εκκλησία λειτουργούσε στη δικιά του γλώσσα; Τίποτα καλό. Θα αύξαινε μόνο το προς αποχαύνωση κοινό της και πιο εύκολα θα το οδηγούσε στο να υπομένει ή και να υποστηρίζει το φασισμό και τον πόλεμο που διαρκώς κηρύσσει η κατάμαυρη εκκλησιαστική ηγεσία. Το ίδιο δεν θα έβγαине τίποτα καλό και από την επίσημη κατάργηση της ρασοφορίας, της αγαμίας των κληρικών, και όλων αυτών των μικροαλλαγών που διαχωρίζουν την εκκλησιαστική γραφειοκρατία από όλες τις άλλες. Ίσα - ίσα αυτά τα μέτρα θα έδιναν στον κλήρο κάποια επίφαση σύγχρονης στάσης και θα έσπαγαν τη βαθειά περιφρόνηση που τρέφει γι' αυτόν η

μεγάλη μάζα του πληθυσμού.

Είναι ολότελα λοιπόν φυσικοί οι πιο έξυπνοι, αλλά όχι σώφει και καλά οι πιο προοδευτικοί από τους παπάδες να κάνουν ανοίγματα στην κοινωνία τέτοιου είδους σαν αυτό του Χρυσόστομου. Στόχος τους είναι να προσελκύσουν τη νεολαία που εδώ και πολλά χρόνια έχει πάψει να συμπαθεί και να σεβεται την εκκλησία. Ασφαλώς δεν πρόκειται για κάποια ουσιαστική παραχώρηση. Η νεολαία δεν απεχθάνεται την εκκλησία τόσο για τον σεξουαλικό της συντηρητισμό, όσο για την απύθμενη ηθική της παρακμή και υποκρισία. Όσα δωράκια τύπου σεξουαλικής ελευθερίας και αν της παραχωρούν η νεολαία δεν πρόκειται να πιστέψει σ' αυτούς τους πάμπλουτους και διεφθαρμένους κήρυκες της "απάρνησης των εγκοσμιών". Μπορεί μάλιστα αντίθετα, ένας οξυδερκής νεολαίος, να διακρίνει σ' αυτή τη στάση τον χειρότερο σπορτουρισμό. Γιατί τουλάχιστον ο παπάς κήρυκας της προγαμιαίας παρθενίας και γενικά της σεξουαλικής αποχής, υποχρεώνεται να υποβάλει τον εαυτό του σε κάποιους κοινωνικούς περιορισμούς. Αντίθετα ο παπάς κήρυκας μιας πιο κοσμικής θρησκευτικής ζωής, που ταυτόχρονα διατηρεί τα πελώρια υλικά προνόμια που του δίνει το σημερινό εκκλησιαστικό καθεστώς, μπορεί να εξασφαλίσει και για τον εαυτό του όλη την άνεση που η σεξουαλική ελευθερία θα προσφέρει στη μάζα των πιστών.

Εννοείται ότι μιλώντας εδώ για σεξουαλική ελευθερία δεν αναφερόμαστε στον ατομικό σεξουαλικό έρωτα των ελεύθερων ανθρώπων, δηλαδή στον υγιή έρωτα, αλλά σε αυτόν που μπορεί να σημαίνει επίσης και κάθε σεξουαλική αποχαλίνωση, ευκολία ή διαστροφή. Το ότι ο "Άγιος" Ζακύνθου θέλησε να ρίξει την επαναστατική του γραμμή πρώτα σ' ένα πορνοπεριοδικό δεν είναι άσχετο με το πόση μεγάλη ευρύτητα απολαύσεων θα διεκδικήσει και για τον εαυτό του στο μέλλον το εκκλησιαστικό σνάφι που αυτός εκπροσωπεί.

Στην πραγματικότητα οι δημοκράτες δεν έχουν να ζητήσουν τίποτα από τη σημερινή εκκλησία για να σώσει τον εαυτό της, παρά μόνο ένα πράγμα για να σωθούν οι ίδιοι και όλη η χώρα, δηλαδή το χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος. Αν η εκκλησία παραμείνει δεμένη με το κράτος, τότε το κράτος θα πάει μαζί της στο βυθό.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 6

ποία αυτές διατυπώνονται, επίσης πάντα λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των περιστάσεων και όχι μόνο μεμονωμένα συμβάντα, όχι μεμονωμένα χωρία που έχουν απομονωθεί από ένα λογικό κείμενο. Τέλος πρέπει να υπάρχει μια έντονη πολιτική ανάγκη για την επιβολή των περιορισμών της ελευθερίας της έκφρασης.

Έχουμε μία κατ' εξοχήν περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 10. Ενόψει του άρθρου 10 φεύγει από τη μέση το 192. Ενδεχόμενη εφαρμογή του άρθρου 10 που έχει θέση νόμου στο εσωτερικό δίκαιο. Θέλω επίσης να πω ότι πρόκειται για ένα πολιτικό κείμενο και για ανθρώπους με πολιτική δράση. Μπορούμε να απορρίψουμε τις ιδέες τους αλλά δεν έχει καμία θέση το ποινικό δίκαιο. Η αφίσα είναι ένα κείμενο λογικά συγκροτημένο, περιέχει μία πολιτική επιχειρηματολογία και καταλήγει σε τέσσερις πολιτικές προτάσεις. Το πιο σημαντικό στοιχείο είναι η φιλειρηνική διάσταση και η προσπάθεια αποκλιμάκωσης και αποφυγής του πολέμου. Η έκφραση «τσακίστε» είναι μια έκφραση που χρησιμοποιεί η αριστερά και που δε σημαίνει σε καμία περίπτωση κάποιο χτύπημα ή τραυματισμό ή κάτι παρόμοιο. Σημαίνει πολιτικά αποδυναμώστε».

Δεύτερη αγόρευση ήταν αυτή του Κ. Παπαδάκη, ο οποίος ανέλαβε κατ' αρχήν να ξεκαθαρίσει το ζήτημα των αναβολών και να αναλάβει σαν υπεράσπιση και το βάρος της καταγγελίας που έκαναν οι κατηγορούμενοι κατά της δικαιοσύνης για παρελκυστική ταχτική: «Σε σχέση με το ζήτημα των αναβολών. Σα δικηγόρος τους έκανα αίτηση προτίμησης δέκα μέρες πριν για να πάρει η δίκη μικρό αριθμό πινακίου, γιατί όλες τις φορές ο λόγος της αναβολής ήταν ο αριθμός πινακίου. Δεν καταφέρω κατά της παρούσας σύνθεσης του δικαστηρίου που αποδεδειγμένα θέλησε να διεξάγει τη δίκη. Όμως σε όλες τις περιπτώσεις υπήρξε ευθύνη για τις αναβολές σε εκείνους που είχαν την ευθύνη του ορισμού της σειράς των δικών. Αυτό ήταν τόσο περισσότερο εμφανές όσο οι κατηγορούμενοι κατά τρόπο ολότελα σπάνιο ζητούσαν με κάθε τρόπο και επέμεναν να δικαστούν. Ακόμα και σε αυτή τη δίκη, η αναβολή ήταν σίγουρη από την ώρα που μεσολαβούσαν 16 δίκες από τις οποίες ορισμένες είχαν τέτοιο βάρος ώστε χρειαζόνταν τέσσερις μέρες για να διεξαχθούν.

Η νομολογία για το άρθρο 192 είναι ανύπαρκτη. Υπάρχει μία απόφαση του 1989 για τον Μ. Χατζηδάκη ο οποίος είπε σε ραδιοφωνικό σταθμό: «Μισώ το 40% του ελληνικού λαού που ψήφισε ΠΑΣΟΚ περισσότερο από τους Τούρκους γιατί οι Τούρκοι είναι

εμφανείς εκπρόσωποι του 40% των Ελλήνων», τελείωσε με ένα κάλεσμα στον ελληνικό λαό, και μηνύθηκε από δικηγόρο που τον άκουσε και εθίγη σαν ψηφοφόρος του ΠΑΣΟΚ. Και μία δεύτερη για το Σαδίκ.

Το 192 αντιβαίνει στο άρθρο 14 του Συντάγματος και επεμβαίνει σε μεγάλο βαθμό στην ελευθερία έκφρασης της γνώμης».

Ο Κώστας Παπαδάκης έδωσε μεγάλη έμφαση στη συνέχεια στο ζήτημα της αφισοκόλλησης και ξετίναξε από κάθε πλευρά τον ισχυρισμό του εισαγγελέα ότι αφού υπάρχει παράβαση πρέπει να υπάρξει ποινή. Ο Παπαδάκης ανέφερε μια σειρά από κραυγαλέα παραδείγματα σύγγνωστης πλάνης σε μια σειρά σχετικές περιπτώσεις και κατέθεσε ανάλογες αθωωτικές αποφάσεις δικαστηρίων.

«Η πολιτική αφίσα είναι το μοναδικό όπλο σήμερα για μικρές οργανώσεις που δεν έχουν οικονομική δυνατότητα να διαδώσουν τις ιδέες τους. Η Ομόνοια είναι πάντα γεμάτη από αφίσες. Κολάνε έμποροι, πολιτικοί. Κανένας από αυτούς δεν έχει την αίσθηση ότι κάνει κάτι παράνομο. Συνεπώς δικαιολογείται η συγγνωστή πλάνη για τους κατηγορούμενους».

Τελευταία αγόρευση ήταν αυτή του Κώστα Διάκου: «Πρέπει η κοινωνία μας να είναι πολυπολιτισμική, ανεκτική στη διαφορετική άποψη και δημοκρατική. Με ρώτησε ένας φίλος μου δικηγόρος «Τι θα γινόταν αν οι μουσουλμάνοι της Δυτ. Θράκης γιόρταζαν το ραμαζάνι με τούρκικες σημαίες όπως έκαναν οι Έλληνες της Νοτ. Αλβανίας;»

«...Στην πρώτη δίκη είχαμε χτύπημα από φασίστες, φωνές για άμεση καταδίκη, φωνές για θάνατο. Τι σχέση έχουν αυτά με το διαφωτισμό και τη δημοκρατία;»

«... Οι κατηγορούμενοι συλλήφθηκαν για το περιεχόμενο και όχι για την αφισοκόλληση. Δεν υπάρχει ισότιμη στην παρανομία, όπως υποστήριξε ο εισαγγελέας, γιατί οι ίδιοι κατηγορούμενοι αφισοκολλητές αφισοκόλλανε συνέχεια και πάντα στις αφίσες τους υπάρχει όνομα, διεύθυνση και τηλέφωνο και δεν έχουν οδηγηθεί στο δικαστήριο. Γιατί έχει γίνει αυτό; Τι θα πούμε σ' αυτούς τους πέντε νέους ανθρώπους αν φύγουν από το δικαστήριο με μια καταδικαστική απόφαση για αφισοκόλληση. Οι άνθρωποι της νύχτας κυκλοφορούν αφίσες, χωρίς να έχει συλληφθεί κανείς. Ποιο είναι το κριτήριο του νόμου; Η σύλληψη δεν έγινε για παραβίαση του νόμου ή αφισοκόλληση. Η σύλληψη έγινε για περιεχόμενο».

Μετά τις αγορεύσεις το δικαστήριο αποσύρθηκε για να βγάλει απόφαση. Το ακροατήριο δέχτηκε την αθωωτική απόφαση με ενθουσιασμό μέσα σε ένα ξέσπασμα χειροκροτημάτων.

ΚΑΤΑΡΡΕΙ Η ΑΠΑΤΗ ΤΩΝ 10 ΜΙΛΙΩΝ ΣΤΟΝ ΕΝΑΕΡΙΟ ΧΩΡΟ

✓ **Έξι μίλια για θάλασσα και αέρα τώρα**
✓ **12 μίλια σε ενότητα με την Τουρκία και**
ενάντια στις δύο υπερδυνάμεις

Επειδή συνεχίζει να γίνεται πολύς λόγος για το μέχρι πού εκτείνεται ο ελληνικός εναέριος χώρος και τι είναι συμβατό με το Διεθνές Δίκαιο και τι όχι, καθώς και τι συμφέρει τη χώρα μας τελικά να κάνει, θεωρούμε χρήσιμο για τους αναγνώστες μας να επιμελούμε σε μερικά κρίσιμα σημεία ξεκαθαρίζοντάς τα περισσότερο.

Μετά τα τελευταία δεδομένα, όπου φάνηκε καθαρά πια και άρχισε να ομολογείται απ' όλες τις πλευρές ότι το εύρος του εναέριου χώρου της Ελλάδας δε στηρίζεται σε κανένα νόμο και κανόνα του Διεθνούς Δικαίου, οι σοβινιστές στριμώχτηκαν και άρχισαν να υποχωρούν στις τελευταίες πιεθές των νομικών και πολιτικών τους επιχειρημάτων. Κάνουν στο ζήτημα αυτό μάχη οπισθοφυλακών πια, χωρίς αυτό να σημαίνει πως έχουν την παραμικρή διάθεση να προχωρήσουν σ' εκείνες τις κινήσεις που θα αποκλιμάκωναν την ένταση στην περιοχή.

Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι η χώρα μας είναι η μοναδική στον κόσμο που έχει διαφορετικό εύρος εναέριου χώρου απ' ό,τι χωρικών υδάτων (10 και 6 ναυτικά μίλια αντίστοιχα). Αυτό βέβαια είναι από μόνο του παράνομο, καθώς από όλα τα διεθνή κείμενα προκύπτει ότι ως εναέριος χώρος ενός κράτους ορίζεται η νοτιή προέκταση των χερσαίων εδαφών και των χωρικών υδάτων. Παρουσιάζεται εδώ λοιπόν το ευτράπελο ο ελληνικός εναέριος χώρος να έχει το σχήμα ανεστραμμένου κολυρού κώνου, καθώς η βάση του (τα χερσαία εδάφη και τα χωρικά ύδατα δηλαδή) είναι μικρότερη από την κορυφή.

Πέρα όμως απ' αυτό είναι και ένας σκέτος παραλογισμός, αφού, αν υποθέσουμε ότι ένα ξένο στρατιωτικό πλοίο βρίσκεται στα χωρικά ύδατα ανάμεσα στα 6 και στα 10 μίλια, τότε με βάση την ελληνική πρωτοτυπία θα παρατηρήσουμε πως το τμήμα του πλοίου που βρίσκεται μέσα στο νερό δεν παραβιάζει την ελληνική εθνική κυριαρχία (αφού βρίσκεται έξω από τα 6 μίλια), ενώ το τμήμα που βρίσκεται πάνω από το νερό (στον εναέριο χώρο δηλαδή) την παραβιάζει (αφού βρίσκεται μέσα στο όριο των 10 μιλίων)!

ΤΟ "ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ" ΤΟΥ ΕΘΙΜΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Αυτόν τον τραγέλαφο τον αναγνωρίζει επίσημα πια και η ελληνική πλοιοπορεία Εξωτερικών, αλλά προσπαθεί να τον δικαιολογήσει με έωλα επιχειρήματα. Λέει ο Πάγκαλος σε συνέντευξη Τύπου (Ελευθεροτυπία, 22 Γενάρη):

«Είναι γεγονός ότι δεν υπάρχει ανάλυση διεθνής συμφωνία, αλλά είναι επίσης γεγονός ότι διεθνείς πρακτικές εν συνειδήσει δικαίου, επί μακρό χρονικό διάστημα, δημιουργούν δίκαιο».

Αναφέρεται εδώ στο περίφημο "εθιμικό δίκαιο". Ισχυρίζεται δηλαδή ότι, αφού ασκούμε από το 1931 αυτό το δικαίωμα (των 10 μιλίων στον εναέριο χώρο), έχει γίνει πια εθιμικό δίκαιο, κάτι που προσεγγίζει το νομικά διατυπωμένο δίκαιο. Αυτό όμως που δε λέει ο Πάγκαλος και ο κάθε Πάγκαλος είναι ότι, **για να γίνει μια "διεθνής πρακτική"**, όπως την ονομάζει, **εθιμικό δίκαιο, πρέπει ακριβώς να είναι διεθνής**, να έχει γίνει δηλαδή έστω και σταδιακά στο πέρασμα του χρόνου αποδεκτό και να εφαρμόζεται, έστω και αν δεν το προβλέπει διεθνής νόμος, **από την πλειοψηφία των χωρών του κόσμου**. Τότε, και είναι λογικό αυτό, κάποια στιγμή το εθιμικό δίκαιο μετατρέπεται σε νομική διατύπωση και έχει ισχύ επίσημου Διεθνούς Δικαίου. Μόνο τότε όμως. Εδώ το πράγμα φωνάζει μόνο του: Από τότε που η Ελλάδα καθόρισε αυτό το εύρος εναέριου χώρου, **ούτε μία χώρα στον κόσμο** δεν ακολούθησε αυτή την πρακτική, να έχει δηλαδή διαφοροποιημένο εύρος χωρικών υδάτων και εναέριου χώρου. Κι ούτε πρόκειται. Απλά γιατί όλοι ταυτίζουν το "πάνω" (εναέριος χώρος) με το "κάτω" (χωρικά ύδατα).

Ούτε και είναι αλήθεια ότι οι άλλοι αποδέχθηκαν το ιδιόμορφο ελληνικό καθεστώς δίνοντας σε αυτό κάποια εθιμική ισχύ. Κανείς δεν έχει αποδεχθεί τίποτα. Γράφει σχετικά η *Ελευθεροτυπία* (18 Γενάρη), αφού στην προηγούμενη παράγραφο έχει δηλώσει πως μέχρι το 1974 το καθεστώς αυτό έγινε αποδεκτό από τη διεθνή κοινότητα: «Το 1975 η Ελλάδα επιχείρησε να διεθνοποιήσει το ζήτημα, χωρίς ωστόσο να πετύχει το στόχο της. Παράλληλα με τις ατελέσφορες ελληνικές καταγγελίες στον ΟΗΕ, η Ελλάδα προσπάθησε να μετακυλήσει το πρόβλημα στον ICAO (το Διεθνή Οργανισμό Πολιτικής Αεροπορίας). Η απόπειρα του διεθνούς οργανισμού απέτυχε και, έκτοτε, η αντίληψη που επικρατεί διεθνώς είναι ότι οι διαφορές Αθήνας-Άγκυρας για το εύρος του ελληνικού εναέριου χώρου είναι θέμα διμερές». Είναι φανερό λοιπόν ότι οι διεθνείς οργανισμοί έχουν πάρει θέση στο ζήτημα, και η θέση αυτή καθόλου δε συμπλέει με την ελληνική.

Αλλά και στο Βήμα διαβάζουμε (18 Γενάρη): «Η ελληνική νομική

επιχειρηματολογία τέθηκε σε δοκιμασία από τη δεκαετία του '50 και μετά, ιδιαίτερα όταν πύκνωσαν τα δρομολόγια της πολιτικής αεροπορίας και κυρίως όταν αυξήθηκε ο αριθμός των στρατιωτικών ασκήσεων που γίνονταν στην περιοχή. Το θέμα συζητήθηκε και στο NATO, στα πλαίσια του οποίου αναπτύχθηκε ένα σύστημα σιωπηρών παραδοχών. Οι χώρες-μέλη του NATO δεν αποδέχονταν ως νόμιμο ούτε αναγνώριζαν το εύρος των 10 μιλίων του ελληνικού εναέριου χώρου, αλλά ταυτόχρονα δεν ήγειραν το θέμα της τροποποίησης των σχετικών εθνικών ρυθμίσεων. Η φόρμουλα αυτή άφησε αμετάβλητο το νομικό καθεστώς, αλλά τα αεροσκάφη των χωρών του NATO κινούμενα στο Αιγαίο θεωρούσαν διεθνή εναέριο χώρο εκείνου επέκεινα των 6 ναυτικών μιλίων. Επιπρόσθετα, δεν υπήρξε κάποια μεγάλη χώρα, που να υποστήριζε τις ελληνικές θέσεις. **Ακόμη και η Σοβιετική Ένωση, που τότε προσπαθούσε να αξιοποιήσει κάθε ευκαιρία για να οξύνει τις σχέσεις της Ελλάδας με τις ΗΠΑ, σε αυτό το σημείο υποστήριξε, διακριτικά αλλά σταθερά, την ανάγκη ταύτισης του εύρους των χωρικών υδάτων και του εναέριου χώρου»** (η υπογράμμιση δική μας).

Τα λέμε αυτά για να βλέπουν μερικοί-μερικοί με ποιους πάνε να συμμαχήσουν.

Άλλωστε, αν ήταν έτσι το εθιμικό δίκαιο, τότε θα είχαν δίκιο οι σιωνιστές τύπου Νετανιάχου να μην αποδίδουν στους Παλαιστίνιους τα υπό κατοχή εδάφη, αφού οι Ισραηλινοί τα κατέχουν πάνω από 30 χρόνια!

Δεν είναι έτσι βέβαια.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΥ

Και φτάνουμε πια στο έσχατο ταμπούρι που τους έχει απομείνει, και εκεί αισθάνονται ισχυροί όχι μόνο οι σοβινιστές, αλλά και αρκετοί ευρωπαϊκοί-αντιτουρκοί (τι συνδυασμός αλήθεια!), όπως ο Ροζάκης. Λένε δηλαδή: Από τη στιγμή που το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας προβλέπει δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων (επομένως και του εναέριου χώρου) στα 12 μίλια, τι πειράζει να έχουμε εμείς τον εναέριο χώρο στα 10; Κάνουμε και σκόνη 2 μίλια!

Βέβαια, γνωρίζουν πολύ καλά πως, έτσι κι αλλιώς, με βάση το Διεθνές Δίκαιο, αν δεν περάσουν νόμο που να ορίζει και τα χωρικά ύδατα στα 10 μίλια, ο εναέριος χώρος είναι και πάλι νομικά ξεκρέμαστος. Μπορεί το Διεθνές Δίκαιο να προβλέπει τέτοιο δικαί-

ωμα, αλλά πρέπει να εφαρμοστεί με σχετικό νομοθέτημα. Δε θεωρείται αυτόματα ότι ασκείται κίόλας.

Το κύριο όμως αντεπιχείρημα είναι αλλού. Τι είναι αυτό που έκανε την πλειοψηφία των χωρών του πλανήτη να υπογράψει αυτή τη Συνθήκη; Είναι ακριβώς η αντικειμενική τάση των κρατών για μεγαλύτερη ανεξαρτησία και ευρύτερο βαθμό εθνικής κυριαρχίας **απέναντι κυρίως στις υπερδυνάμεις**, που αναμφίβολα θα επιθυμούσαν όσο πιο περιορισμένο χώρο εθνικής κυριαρχίας των μικρότερων κρατών μπορούν, για να αλωνίζουν οι στόλοι και τα αεροπλάνα τους. Επιβεβαιώθηκε έτσι για μια ακόμη φορά το γνωστό τριπλό σύνθημα του Μάο, το οποίο εκφράζει συμπτωκωμένα την πρωτοπόρα θεωρία των τριών κόσμων (τα κράτη θέλουν την ανεξαρτησία, τα έθνη την απελευθέρωση, οι λαοί την επανάσταση).

Απέναντι σε ποιον απειλούν (γιατί έτσι όπως μπαίνει για απειλή πρόκειται) να χρησιμοποιήσουν το δικαίωμα αυτό ο σοβινισμός και οι ρωσόδουλοι στη χώρα μας; Μήπως απέναντι στις υπερδυνάμεις; Όχι βέβαια. Μόνο απέναντι στην Τουρκία, για να την προκαλέσουν, να την απομονώσουν πολιτικά και στρατιωτικά, σε τελική ανάλυση για να τη σπρώξουν προς τη Ρωσία, ιδιαίτερα οι ρωσόδουλοι.

Αν πραγματικά πίστευαν στην παγκόσμια αξία αυτού του δικαιώματος, αυτό θα φαινόταν από μία και μόνη θέση τους: Θα έπρεπε να πουν σ' όλους τους τόπους ότι και η Τουρκία, κατά συνέπεια, έχει το δικαίωμα να κλείσει τα Στενά και να γίνουν αυτά σε όλο το εύρος τους τουρκικά χωρικά ύδατα. Δεν είναι δυνατόν να τα θέλεις μονά-ζυγά δικά σου. Οι σοβινιστές μας, αντίθετα, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν αυτό το δικαίωμα στην Τουρκία, αλλά ο Τσοχατζόπουλος, πχ., την έχει απειλήσει επανειλημμένα δημόσια ότι σε μια τέτοια περίπτωση η Ελλάδα θα θέσει θέμα κυριαρχίας των Στενών. Καθαρή εδαφική απειλή. Και μάλιστα στην απειλή του αυτή ένταξε και τη Ρωσία, αφού αυτή είναι, περισσότερο απ' όλους, που βλέπει σαν το διάολο το λιβάνι μια τέτοια εξέλιξη (επανειλημμένα η Ρωσία έχει διατυπώσει παρόμοιες απειλές, σε βαθμό που ο Τσοχατζόπουλος να παρουσιάζεται ως πλασιέ των στρατηγικών ρώσικων συμφερόντων στην περιοχή).

Ότι αυτή η απειλή, όπως και τα 10 μίλια του εναέριου χώρου, απευθύνεται μόνο απέναντι στην Τουρκία το έχουν καταλάβει παντού. Διαβάζουμε από το ίδιο φύλ-

λο του Βήματος: «Η σχετική συζήτηση αναθερμάνθηκε στο πλαίσιο του NATO όταν προ ετών τέθηκε σε κίνηση η διαδικασία αναθεώρησης ορισμένων κανονισμών του. Η Ελλάδα ζήτησε να ληφθεί υπόψη η ιδιαιτερότητά της, αλλά το αίτημά της ουδέποτε έγινε δεκτό. Από μια άποψη προκάλεσε την ενόχληση όλων των άλλων χωρών, καθώς δημιούργησε την εντύπωση ότι προσπαθούσε να αποσπάσει μέσα από ρυθμίσεις της Συμμαχίας κάποιο νομικό πλεονέκτημα στις διαφορές της με την Τουρκία. Οι άλλες χώρες του NATO διατύπωσαν ανοικτά τις αντιρρήσεις τους, η αμερικανική αντιπροσωπεία μάλιστα κατέθεσε ειδικό νομικό κείμενο όπου μνημονεύονται όλα τα στοιχεία του Διεθνούς Δικαίου τα οποία αντιτίθενται στην αποδοχή των ελληνικών θέσεων».

Μια πραγματικά πατριωτική, αλλά ταυτόχρονα και διεθνοπολιτική, θα ήταν η επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια με την ταυτόχρονη αποδοχή του δικαιώματος της Τουρκίας να κλείσει τα Στενά για τους στόλους των υπερδυνάμεων. Σε μια τέτοια περίπτωση η Ελλάδα, σε συνεννόηση με την Τουρκία, θα έπρεπε να αφήσει διαύλους στο Αιγαίο για να περνάνε τα τουρκικά πλοία σαν πλοία παράκτια χώρας του Αιγαίου. Μια τέτοια πολιτική όμως θα έφερνε σε σύγκρουση την Ελλάδα και την Τουρκία, από τη μια, με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία, από την άλλη (κυρίως τη δεύτερη).

Βλέπουν οι σοβινιστές και οι ψευτοευρωπαίοι τα κότσια τους να αντέχουν σε μια τέτοια πολιτική; Είναι αληθινοί πατριώτες; Θέλουν πραγματικά να τα βάλουν με τις υπερδυνάμεις, και ιδιαίτερα με τη Ρωσία; Όχι βέβαια, αφού βλέπουν στο πρόσωπο της Ρωσίας το βασικό τους σύμμαχο ενάντια στην Τουρκία. Πάψτε, λοιπόν, κύριοι, να κάνετε το κοκοράκι **μόνο** απέναντι στην Τουρκία. Όσο δεν εφαρμόζετε μια τέτοια πολιτική, δεν έχετε κανένα δικαίωμα -απέναντι στον ελληνικό λαό πρώτ' απ' όλα και στην ειρήνη μετά- να παρανομείτε σ' ό,τι αφορά το ζήτημα του εναέριου χώρου.

Αφού δε θέλετε μια τέτοια ριζική λύση στο πρόβλημα, τότε είστε υποχρεωμένοι να σεβαστείτε το διεθνή νόμο (στις σημερινές παγκόσμιες και τοπικές συνθήκες) και να εξισώσετε το εύρος του εναέριου χώρου μ' αυτό των χωρικών υδάτων. Η μόνη γραμμή που επιτρέπεται σε κυβερνήσεις σαν τις δικές σας, είναι η γραμμή 6 μίλια στη θάλασσα - 6 μίλια στον αέρα.

Πως η "Εποχή" καλύπτει τους τραμπουκισμούς και τα ψέμματα της ΕΣΑΚ στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά

Είναι πραγματικά να απορεί κανείς με την ανοιχτά "κνίτικη" γραμμή της εφημερίδας ΕΠΟΧΗ. Μια γραμμή που προκειμένου να υπερασπίσει το ψευδοΚΚΕ δεν διστάζει να χρησιμοποιεί το ψέμα και να καλύπτει τις τραμπουκικές επιθέσεις του σοσιαλφασισμού.

Συγκεκριμένα αναφερόμαστε στο άρθρο της ΕΠΟΧΗΣ για το συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Πειραιά. Στο συνέδριο αυτό συμμετείχε η συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ στη μεταλλοβιομηχανία, ο ΕΡΓΑΣ, και είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τα γεγονότα από πρώτο χέρι.

Σε αυτό λοιπόν το συνέδριο, η ΕΣΑΚ έκανε μια χωρίς προηγούμενο σοσιαλφασιστική επίθεση, απαιτώντας δια της βίας να πετάξει έξω από το συνέδριο τους αντιπροσώπους 6 ναυτεργατικών σωματείων.

Πρίν περιγράψουμε την σοσιαλφασιστική επίθεση να δούμε λίγο την ουσία του ζητήματος και τα ψέμματα της ΕΠΟΧΗΣ.

Γράφει λοιπόν η εν λόγω εφημερίδα:

"Οι αντιπαραθέσεις αφορούν την αμφισβήτηση από την πλευρά της ΕΣΑΚ της νομιμοποίησης 29 αντιπροσώπων έξι ναυτεργατικών σωματείων, που εκλέχθηκαν με πλειοψηφικό σύστημα, κατά παράβαση του Ν. 1264/ 82 ο οποίος επιβάλλει το αναλογικό σύστημα εκλογής στις συνδικαλιστικές οργανώσεις...είχαν για τους λόγους αυτούς αποκλειστεί από το προηγούμενο συνέδριο με ομόφωνη απόφαση των αντιπροσώπων της ΠΑΣΚΕ, της ΕΣΑΚ και της Αυτόνομης Παρέμβασης (ΣΥΝ).

Εντούτοις, χωρίς να έχει αλλάξει τίποτα από τότε στα καταστατικά και τον τρόπο εκλογής των συγκεκριμένων σωματείων, η ΠΑΣΚΕ δέχτηκε εφέτος τη συμμετοχή τους." (Κυριακή 18 Ιανουαρίου).

Οι αντιπρόσωποι των 6 ναυτεργατικών σωματείων, όπως και όλων των ναυτεργατικών σωματείων δεν εκλέγονται με βάση τον νόμο 1264. Θα πρέπει να γνωρίζουν οι συντάχτες της ΕΠΟΧΗΣ πως ο 1264 δεν ισχύει για τα ναυτεργατικά και φορτοεκφορτωτικά σωματεία. Δεν έχουμε λοιπόν καταρχήν καμιά παράβαση του 1264, όπως επιμένει ο συντάχτης

Είναι γεγονός πως η εξαίρεση των ναυτεργατικών ιδιαίτερα σωματείων από τον 1264, είναι ένα μεγάλο εμπόδιο στον εκδημοκρατισμό του ναυτεργατικού συνδικαλιστικού κινήματος μιάς και δεν υποχρεώνει τα ναυτεργατικά συνδικάτα να κάνουν εκλογές με το σύστημα της απλής αναλογικής.

Αυτό όμως αφορά τις εκλογές για τα Διοικητικά του Συμβούλια. Όσο αφορά τις εκλογές για τους αντιπροσώπους στο ΕΚΠ και στα άλλα δευτεροβάθμια όργανα, αυτές

καθορίζονται με τον νόμο 2224/ 94, ο οποίος τα υποχρεώνει στο σύστημα της απλής αναλογικής.

Οι αντιπρόσωποι από τα 6 ναυτεργατικά σωματεία είχαν εκλεγεί νόμιμα με βάση αυτόν τον νόμο και με το σύστημα της απλής αναλογικής, όπως προέκυπτε από τα πρακτικά εκλογής.

Ήταν δηλαδή νόμιμοι αντιπρόσωποι, σύμφωνα με τον νόμο και το καταστατικό του Εργατικού Κέντρου.

Είχαν αποκλειστεί λέει η ΕΠΟΧΗ από το προηγούμενο συνέδριο με την σύμφωνη γνώμη όλων των παρατάξεων. Και εδώ τα λέει εντελώς ανάποδα. Να τους πληροφορήσουμε ότι στο προηγούμενο συνέδριο οι αντιπρόσωποι αυτοί συμμετείχαν με την σύμφωνη γνώμη ΟΛΩΝ των παρατάξεων.

Εκεί που είχαν αποκλειστεί, ήταν στο πύλο προηγούμενο συνέδριο και πρίν την ψήφιση του νόμου 2224. Στο προηγούμενο δηλαδή συνέδριο που έκλεξε την σημερινή διοίκηση του ΕΚΠ. Και αυτό γιατί τότε οι αντιπρόσωποι αυτοί δεν είχαν εκλεγεί με το σύστημα της απλής αναλογικής, όπως ρητά απαιτεί το καταστατικό του ΕΚΠ για τα σωματεία μέλη του. Και βέβαια σε αυτό ήταν σύμφωνες όλες οι παρατάξεις και δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

Έτσι έχουν τα γεγονότα και κανείς δημοκράτης συνδικαλιστής, τουλάχιστον όταν αποδέχεται νόμους στην εσωτερική λειτουργία του Συνδικαλιστικού κινήματος, δεν μπορούσε να χαρακτηρίσει νόθους και παράνομους τους αντιπροσώπους των 6 ναυτεργατικών σωματείων.

Όμως η δημοκρατία δεν υπάρχει στην πρακτική του σοσιαλφασισμού. Στο προηγούμενο συνέδριο για την εκλογή της Διοίκησης του ΕΚΠ και για αντιπροσώπους στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, η ΕΣΑΚ εκμεταλλευόμενη την απουσία, λόγω του αποκλεισμού των αντιπροσώπων των 6 σωματείων, πήρε σημαντικές θέσεις στην διοίκηση και στους αντιπροσώπους για την ΓΣΕΕ. Θέσεις που με την συμμετοχή τώρα αυτών των αντιπροσώπων θα τις έχανε. Στην πραγματικότητα οι συσχετισμοί του προηγούμενου συνεδρίου δεν ανταποκρίνονταν στους συσχετισμούς ανεξάρτητα του τρόπου εκλογής στα ναυτεργατικά σωματεία. Αυτή η νοθεία των πραγματικών συσχετισμών αποκαλύπτονταν σε αυτό το συνέδριο και αυτό ήταν που έκανε την ΕΣΑΚ να θέλει με τον ανοιχτό φασισμό να αποκλείσει τους νόμιμους πλέον αντιπρόσωπους των 6 και οι οποίοι στην συντριπτική τους πλειοψηφία ανήκουν στην ΔΑΚΕ.

Έτσι, ο σοσιαλφασισμός καταπατώντας κάθε έννοια δημοκρατικής διαδικασίας, με επιθέσεις στο προεδρείο και καταλήψεις των μικρο-

φόνων, με προπηλακισμούς και ξυλοδαρμούς συνέδρων, με συνθήματα και βρισιές κάθε είδους προσπάθησαν να διώξουν τους εκπροσώπους των ναυτεργατικών σωματείων. Όταν αυτό δεν το πέτυχαν και το συνέδριο άντεξε στις επιθέσεις τους, τότε αποχώρισαν για να μην "νομιμοποιηθούν" όπως είπαν τους "νόθους" συνέδρους.

Βέβαια την επόμενη μέρα ξαναήρθαν, με στόχο μέσα από τις ομιλίες τους να πείσουν την βάση της ΠΑΣΚΕ να τους ψηφίσει, πουλώντας αγωνιστίκι.

Ο εκπρόσωπος του ΕΡΓΑΣ, σύντροφος Λιακόπουλος, στην ομιλία του καταδίκασε την σοσιαλφασιστική επίθεση και τάχτηκε υπέρ της συμμετοχής των αντιπροσώπων των 6 ναυτεργατικών σωματείων. Στη συνέχεια προσπάθησε να αποκαλύψει τον βαθιά δεξιό και αντιδραστικό χαρακτήρα των θέσεων της ΕΣΑΚ και του σοσιαλφασισμού.

Ο αντιδραστικός χαρακτήρας αυτής της παράταξης βρίσκεται στο χτύπημα του αστικού εκσυγχρονισμού της χώρας, είπε ο σύντροφος, ιδιαίτερα στην ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας.

Σε μιά χώρα όπως είναι η Ελλάδα, με καταστραμένη βιομηχανία και με ένα πλήθος μικροαστικών στρωμάτων, η συγκέντρωση του κεφαλαίου και η ανάπτυξη του καπιταλισμού, ιδιαίτερα στην ύπαιθρο είναι μιά αντικειμενική θετική πορεία προς την πρόοδο.

Η πορεία αυτή φέρνει το βίαιο χτύπημα των μικροαστικών στρωμάτων, στα οποία απευθύνεται ο σοσιαλφασισμός, κάνει σημαία του τις οπισθοδρομικές τους απαιτήσεις και προσπαθεί να οδηγήσει την χώρα στη ρήξη με την Ευρώπη, προς όφελος της ντόπιας αντίδρασης και του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Αυτό έκανε η ΕΣΑΚ στις κινητοποιήσεις των αγροτών, των καθηγητών, των ναυτεργατών για την διατήρηση του καμποτάζ, στους ψαράδες. Και εκεί πάντα "έξεχασε" τον εκμεταλλευτικό χαρακτήρα αυτών των στρωμάτων και τα αντίστοιχα αιτήματα των εργατών που εκμεταλλεύονται και αυτών που καταπιέζουν.

Τέλος ο σύντροφος αναφέρθηκε στα ζητήματα της ειρήνης με την Τουρκία και κάλεσε στην συγκρότηση ενός συνδικαλιστικού μετώπου, για την ειρήνη την δημοκρατία και την ανάπτυξη.

Εντύπωση επίσης προκάλεσε στο συνέδριο η τοποθέτηση του προέδρου του εργοστασίου των Λιπασμάτων, που έβαλε σαν κεντρικό ζήτημα την υπεράσπιση της μεγάλης βιομηχανίας, όπως την επένδυση του χρυσού στην Χαλκιδική και του εργοστασίου των Λιπασμάτων, για το οποίο μάλιστα ανακοίνωσε ότι ξεκίνησαν προσπάθειες στη Δραπετσώνα για την συγκρότηση επιτροπής για την σωτηρία του εργοστασίου.

Περίπτωση Μαζιώτη

Η υποκρισία των υποτιθέμενων κατασκευασμένων ενόχων

Δεν είμαστε σε θέση να ξέρουμε σήμερα αν είναι ο αναρχισμός ή οι σοσιαλφασιστές που καίνε τ' αυτοκίνητα για να εκδικηθεί για το Μαζιώτη.

Το ζήτημα είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα το προοδευτικό, το λαϊκό και το δημοκρατικό σ' αυτή την υπόθεση.

Η σαπίλα βρίσκεται κυρίως στο στυλ Μαζιώτη. Είναι το στυλ Μπαλάφα, το στυλ Σκυφτούλη κ.λπ. Είναι πάντα το ίδιο τροπάρι. Όλοι αυτοί είναι "κατασκευασμένοι ένοχοι για να χτυπηθεί το κίνημα που εκπροσωπούν". Όμως το κίνημα που εκπροσωπούν είναι ακριβώς εκείνο για το οποίο κατηγορούνται. Είναι βασικά ένα κίνημα βίας. Αλλά αυτοί που κατηγορούνται, αρνούνται όχι μόνο ότι οι ίδιοι εφαρμόζουν βία, αλλά αρνούνται να υποστηρίξουν τη βία που ασκεί το κίνημα που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν, ή καλύτερα, το υποτιθέμενο κίνημα που εκπροσωπούν.

Έτσι, την ύστατη στιγμή, τη μόνη ανοιχτή και ηρωική τους πολιτική στιγμή, την ώρα δηλαδή που εμφανίζονται μπροστά στο λαό στο φως της μέρας, αρνούνται κάθε τους δράση και την ίδια τους την πολιτική ύπαρξη με τον πιο γελοίο τρόπο. Δεν έχουν κανένα πρόβλημα, δηλαδή, να πουν όχι μόνο στο δικαστήριο, αλλά κυρίως στο λαό το ίδιο πάντα ψέμμα, ότι όλα τα προφανή στοιχεία ενόχους που υπάρχουν σε βάρος τους είναι κατασκευασμένα. Αντί να υπερασπίσουν την αθωότητά τους, υπερασπίζοντας το δίκαιο των στόχων τους και το άδικο της τάξης που τους συλλαμβάνει και τους δικάζει, αρνούνται και τα πιο προφανή στοιχεία της δράσης τους. Σύμφωνα με αυτούς, τα όπλα που βρέθηκαν σπίτι τους τα έφεραν εκεί πάντα κάποιος άλλος. Μ' αυτό τον τρόπο εξασφαλίζουν τελικά την προστασία των ισχυρών τελικών αφεντικών τους δηλαδή των συνασπιστικών και της δημοσιογραφικής, δικηγορικής και μαρτυρικής τους στρατείας.

Το χαρακτηριστικό αυτής της στάσης είναι η υποκρισία μέσα στο γενικό φόντο που επιτρέπει τέτοιου είδους διπλά παιχνίδια, το φόντο που λέγεται περιφρόνηση του λαού.

Ο λαός για τον αναρχοφασισμό και το σοσιαλφασισμό είναι πάντα η ίδια, άβουλη και σιχαμερή μάζα που έχει διαμορφωθεί από τα ψέμματα των ΜΜΕ. Σαν τέτοια που είναι της αξίζει κάθε ψέμμα, οπότε και το ψέμμα των υποτιθέμενων επαναστάτων. Αυτού του είδους η συμπεριφορά αποτελεί ακριβώς τη συμπληρωματική όψη της κυριαρχικής, σοβινιστικής, θρησκοδόλητης και σοσιαλφασιστικής υποκρισίας.

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΚΑΙ Η "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ"

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Στις αρχές του Γενάρη, γαλλικό δικαστήριο επέβαλε στον ηγέτη του Εθνικού Μετώπου Ζαν Μαρί-Λεπέν πρόστιμο 300.000 γαλλικών φράγκων επειδή τόλμησε να περιγράψει το Ολοκαύτωμα των Εβραίων από τους ναζί απλά σαν «λεπτομέρεια» της Ιστορίας. Μιλώντας στο Μόναχο λίγους μήνες πριν, ο Λεπέν είχε πει: «Σε βιβλίο 1.000 σελίδων περί του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τα κρεματόρια θα καταλάβουν 10-15 σελίδες. Πρόκειται για λεπτομέρεια».

Αυτή η δήλωση είχε προκαλέσει οργή στη Γαλλία. Ο Λεπέν είχε καταδικαστεί παλιότερα σε πρόστιμο 100.000 φράγκων για παρόμοιο σχόλιο που είχε κάνει το 1987.

Η τωρινή δικαστική απόφαση αναμένεται να επηρεάσει όχι μόνο το φασιστικό Εθνικό Μέτωπο αλλά ολόκληρη την πολιτική ζωή στη Γαλλία. Αντιρατσιστικές οργανώσεις την χαρακτήρισαν «μεγαλειώδη» απόφαση.

Μάλιστα το δικαστήριο αποφάσισε ότι το πρόστιμο θα αφιερωθεί για τη δημοσίευση της απόφασης του σε 15 εφημερίδες και περιοδικά πανεθνικής κυκλοφορίας.

Η καταδίκη βασίστηκε σε γαλλικό νόμο του 1990 σύμφωνα με τον οποίο αποτελεί αδίκημα η «αμφισβήτηση των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας».

Η προοδευτική αυτή καταδίκη του Λεπέν αποτελεί δείγμα του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού, της αστικής δημοκρατίας. Είναι η αντιφασιστική συνείδηση των μαζών που απαιτεί αυτό τον δημοκρατισμό. Αυτή την εμπειρία παίρνουν υπόψη τους οι σύμμαχοι του Λεπέν που αποστασιοποιούνται από τις απόψεις του. Ακόμα και μέσα στο Εθνικό Μέτωπο συνεργάτες του, προτιμούν να χαμηλώνουν τους τόνους σε ρατσιστικά θέματα την ώρα που ο αρχηγός τους καταφέρεται ενάντια στους μετανάστες. Την ίδια στιγμή όμως στην Ελλάδα, με οικουμενική συναίνεση, οι ναζιστές της «Χρυσής Αυγής» συνεχίζουν τη νόμιμη ύπαρξη τους και τον ξυλοδαρμό δημοκρατών.

Η νομιμότητα των ναζιστών αποτελεί ντροπή για κάθε πραγματικό πατριώτη και δημοκράτη στη χώρα μας. Σε αυτούς που απαντάνε ότι ούτε ο Λεπέν είναι παράνομος στη Γαλλία, έχουμε να απαντήσουμε με τα λόγια του Λεπέν μετά την καταδίκη του ότι "τιμάει τους Εβραίους και τον αγώνα τους κατά του ναζισμού". Ποτέ κανένας κρυφοφασίστας στην Ευρώπη, πλην της Ελλάδας, δεν διατήρησε τη νομιμότητα του δίχως να διαχωριστεί ανοιχτά με το ναζισμό.

ΡΩΣΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ: Η ΚΑΘΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Έχουμε ξαναγράψει στην εφημερίδα μας για τα ρώσικα κάτεργα. Ωστόσο τα στοιχεία που έρχονται συνέχεια στην επικαιρότητα συνθέτουν μια εικόνα που συναντάει κανείς ξεφυλλίζοντας το βιβλίο του Δάντη για την κόλαση.

Δεν πρόκειται απλά και μόνο για τις συνθήκες κράτησης και φυλάκισης αλλά για ολόκληρο το νομικό σύστημα, μαύρο από πάνω ως κάτω. Απ' αυτή την πλευρά η Ρωσία δεν μπορεί να συγκριθεί με οποιαδήποτε αστική δημοκρατία ή μισοδημοκρατία της Δύσης. Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια δικτατορία φασιστικού τύπου, μια δικτατορία χιτλερική.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το άρθρο της A. Stanley στους New York Times που αναδημοσιεύτηκε στο Βήμα, 18/1:

«Θεωρητικά, σε όλες τις δημοκρατικές χώρες οι κατηγορούμενοι υπό κράτηση διαδηλώνουν την αθωότητά τους και ζητούν τη γρήγορη εκδίκαση της υπόθεσής τους. Στη Ρωσία όμως προτιμούν να δικαστούν και ακόμη να καταδικαστούν σε στρατόπεδα εργασίας, παρά να παραμένουν επ' αόριστον στα κρατητήρια, όπου η κατάσταση είναι αφόρητη.

Παράδειγμα ο 51χρονος Πιοτρ Κουζνετσόφ, ο οποίος λέει ότι συνελήφθη και κτυπήθηκε βάνουσα διότι έκλεψε το αντίστοιχο των 1.350 δρχ. και ήδη βρίσκεται επί δέκα μήνες σε κρατητήριο, χωρίς να γνωρίζει αν και πότε θα δικαστεί. Το γεμάτο ψείρες κελί του, που κτίστηκε τον 18^ο αιώνα για να στεγάσει 30 φυλακισμένους, περιλαμβάνει σήμερα πάνω από 100 άνδρες, που μοιράζονται τα κρεβάτια σε τρεις βάρδιες.

Το σωφρονιστικό σύστημα της Ρωσίας ανταγωνίζεται εκείνο των Ηνωμένων Πολιτειών. Και οι δύο μεγάλες χώρες έχουν πάνω από ένα εκατομμύριο φυλακισμένους η κάθε μια. Της Ρωσίας όμως είναι ένα από τα χειρότερα στον κόσμο. Εκεί οι κρατούμενοι στοιβάζονται σε εξαιρετικά ανθυγιεινά κελιά, όπου η φυματίωση κάνει θραύση. Για να μην αναφερθεί και η παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η ρώσικη κυβέρνηση δεν διαθέτει αξιόπιστα στατιστικά στοιχεία αλλά υπολογίζεται ότι η συχνότητα των φυματικών είναι 20 ως 60 φορές ανώτερη από εκείνη του γενικού πληθυσμού. Πιστεύεται ότι το περίπου 50% των ρώσων κρατουμένων είναι φυματικοί. Ο πληθυσμός της Ρωσίας γενικότερα υπολογίζεται ότι έχει 24 φορές περισσότερους φυματικούς απ' ό,τι ο αμερικάνικος πληθυσμός. Ίσως η πιο τρομερή πτυχή του ρώσικου σωφρονιστικού συστήματος είναι η κράτηση των υπόπτων πριν από την

εκδίκαση της υπόθεσής τους. Υπολογίζεται ότι περίπου 300.000 άτομα βρίσκονται στις ρώσικες φυλακές αναμένοντας τη δίκη τους. Απροστάτευτοι από τη φυματίωση και άλλες μολυσματικές ασθένειες, οι κρατούμενοι αναμένουν στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στους άλλους, δύο, τρία ή ακόμα και τέσσερα χρόνια προτού δικαστούν.

Η κυβέρνηση λέει ότι ο ρώσικος προϋπολογισμός δεν διαθέτει χρήματα για να χτιστούν νέες φυλακές ή έστω για να βελτιωθούν οι υφιστάμενες. Έτσι, δεν πραγματοποιούνται οι δηλούμενες προσπάθειες για να πλησιάσει το ρώσικο σωφρονιστικό σύστημα εκείνο των δυτικών χωρών.

Πρόκειται για τη συνηθισμένη κάθε φορά δικαιολογία των ρώσων ιμπεριαλιστών που αντιστοιχεί στη δήθεν αδύναμη Ρωσία του «ψόφιου κοριού». Την ίδια στιγμή που ο ρώσικος λαός βυθίζεται στην ανέχεια και την καταστροφή, το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα κατασκευάζει μαζικά τα πιο σύγχρονα όπλα στον κόσμο και επιδίδεται στην κατασκευή πυρηνικών καταφυγίων και τεράστιων στρατιωτικών εγκαταστάσεων στα Ουράλια.

«...Ένα σοβαρό πρόβλημα είναι το πολύπλοκο ρώσικο νομικό σύστημα, σύμφωνα με το οποίο οι κατηγορούμενοι μπορούν να κρατηθούν επί μήνες ή και χρόνια για τα παραμικρά αδικήματα. Οι εισαγγελείς υποχρεούνται να συμπληρώσουν το φάκελο μιας ποινικής υπόθεσης μέσα σε δύο χρόνια. Αλλά δεν υφίσταται χρονικό όριο για τους δικαστές, οι οποίοι μπορούν να κρατήσουν έναν ύποπτο υπό κράτηση επ' αόριστον. Ο μέσος όρος κράτησης υπολογίζεται σε δέκα μήνες. Συγκριτικά στις Ηνωμένες Πολιτείες ο μέσος χρόνος κράτησης είναι 74 ημέρες. Οι περισσότεροι κατηγορούμενοι δικάζονται εντός 45 ημερών, ενώ το 65% των Αμερικανών που κατηγορούνται για κακούργημα αφήνονται ελεύθεροι με εγγύηση.

Επί σοβιετικής εποχής η εγγύηση θεωρείτο «καπιταλιστική τρέλα». Στη σημερινή Ρωσία η εγγύηση θεωρείται μεν νόμιμη αλλά αποτελεί καινοτομία, που παρέχεται σε ελάχιστες περιπτώσεις: μόνο στο 2% των κατηγορουμένων, συνήθως σε μαφιόζους, που διαθέτουν ρευστό χρήμα και διασυνδέσεις με δικαστές.

Σχολιάζοντας το ρώσικο δικαστικό σύστημα, ο ρώσος εφέτης Σεργκέι Πασίν εξήγησε: «Υπό το σύστημα μας είναι πολύ δυσκολότερο να αθωώσεις κάποιον παρά να τον βρείτε ένοχο. **Λιγότερες από το 1% όλων των υποθέσεων καταλήγουν σε αθώωση. Και αυτό γίνεται διότι προτού ένας δικαστής αθώσει, θα πρέπει να κάνει έ-**

ναν τεράστιο όγκο εργασίας, που δεν κάνει η αστυνομία, όπως να ζητεί περαιτέρω πληροφορίες, να απευθύνεται στη γνώμη ειδικών κ.λπ.»

Ο Πασίν πρόσθεσε ότι το γεγονός πως ο χρόνος κράτησης αφαιρείται από τον χρόνο της ποινής δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απονομή δικαιοσύνης. **«Τα κέντρα κράτησης αποτελούν πολύ χειρότερη τιμωρία από οποιαδήποτε ποινή φυλάκισης».** Οι φυλακές στη Ρωσία δεν είναι καθόλου ευχάριστη εμπειρία αλλά τουλάχιστο οι τρόφιμοι δεν στοιβάζονται όπως στα κέντρα κράτησης. Ο δικαστής παραδέχτηκε ότι σε ορισμένες περιπτώσεις που δικάζει, οι ομολογίες των υπόπτων είναι το αποτέλεσμα της βάνουσης συμπεριφοράς της αστυνομίας. Και το ίδιο συμβαίνει και με τις δηλώσεις των μαρτύρων.

ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΟΥΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΚΡΗΣΗ

Σε έκθεση για τα βασανιστήρια στη Ρωσία η Διεθνής Αμνηστία πέσει είχε αναφέρει ότι **«τα βασανιστήρια και η κακομεταχείριση λαμβάνουν χώρα σε όλα τα στάδια κράτησης και φυλάκισης» και πρόσθεσε ότι αυτά συμβαίνουν συχνότερα κατά την κράτηση πριν από τη δίκη. Κατά τη διεθνή οργάνωση «ο κύριος στόχος των βασανιστηρίων είναι να φοβηθούν οι κρατούμενοι και να ομολογήσουν». Οι ομολογίες, και όχι οι αποδείξεις, αποτελούν το κύριο στοιχείο των εγκληματικών ανακρίσεων στη Ρωσία.**

Ο ανώτατος εισαγγελέας της Ρωσίας Γιούρι Σκουρατόφ, που επισκέφθηκε κρατητήρια σε διάφορες περιοχές της χώρας, είπε ότι αισθάνθηκε φρίκη με αυτά που είδε. Προειδοποίησε ότι αν δεν ληφθούν «επείγοντα μέτρα», δεν αποκλείεται να υπάρξει «κοινωνική έκρηξη».

Αυτή η προλεγομένη «κοινωνική έκρηξη», δηλ. η εξέγερση των κρατουμένων, δεν είναι πραγματική. Στόχος της είναι τα αυτιά των δυτικών αστών που τρέμουν όταν ακούν οτιδήποτε μπορεί να προκαλέσει αποσταθεροποίηση στη Ρωσία. Επιδιώκουν έτσι να συνεχιστεί ο πακτωλός χρημάτων που μετατρέπονται διαρκώς σε ρώσικα όπλα. Απ' την άλλη θέλουν να πιέσουν τους δυτικούς να αποφεύγουν παρόμοιες αποκαλύψεις, ώστε να εμποδίσουν τις διεθνείς παρεμβάσεις σ' ό,τι αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Για να το πετύχουν κρούουν πάντα τον κίνδυνο να φουντώσει ο αντιδυτικισμός που προπαγανδίζει το φαιοκόκκινο μέτωπο ναζι-ψευτοκομμουνιστών-ορθόδοξης εκκλησίας.

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΟΥ "ΡΕΦΑΧ"

Η απαγόρευση της νόμιμης λειτουργίας και δράσης του Ρεφάχ είναι ένα προοδευτικό μέτρο. Το κόμμα της ευημερίας (Ρεφάχ) και ο ηγέτης του, Ερμπακάν, αποδείχτηκε στην πράξη ότι έκφρασαν το πολιτικό ρεύμα του ισλαμοφασισμού. Η συγκρότηση, οι αρχές του και η δράση του αποδεικνύουν ότι ο ισλαμοφασισμός είναι ναζισμός.

Απέναντι στο ναζισμό είναι σωστό να εφαρμοστεί πολιτική βία. Αυτό είναι όχι μόνο μια δημοκρατική απαίτηση αλλά και μια υποχρέωση. Οι μουλάδες του Ιράν, οι ένοπλοι δολοφόνοι ισλαμοφασιστές στην Αλγερία και οι Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, δείχνουν ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Αυτή τη βία μπορεί και πρέπει να την εφαρμόσει η αστική τάξη (αυτή η τάξη δηλαδή που έχει την εξουσία σήμερα) απέναντι σ' ένα χιτλερικό κόμμα που θέλει να εκμεταλλευτεί τον αστικό δημοκρατισμό και τις εκλογές για να αρπάξει την κρατική εξουσία, να φέρει το χειρότερο μεσαίωνα. Είναι η ιστορική εμπειρία και η αντιφασιστική συνείδηση των μαζών στηριγμένη πάνω στο αίμα και τον όλεθρο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Οι ευρωπαϊκές χώρες και η Δύση γενικά πήραν αυτή την πείρα και τη μετέτρεψαν σε νομικά εργαλεία για να μην ξανασηκώσει κεφάλι το ναζιστικό τέρας. Πρόκειται για μια δίκαιη κρατική βία. Αυτό που οι ίδιες όμως επιτρέπουν στον εαυτό τους, το απαγορεύουν στις χώρες του Τρίτου Κόσμου και μάλιστα στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έτσι, εξεγέρθηκαν όλοι για την απαγόρευση του Ρεφάχ στην Τουρκία. Πάνω σ' αυτή την κτηνώδη αντίδραση πάτησε ο Ερμπακάν για να δηλώσει ότι θα προσφύγει στο ευρωπαϊκό δικαστήριο ώστε να προσπαθήσει να εκβιάσει την τουρκική αστική τάξη.

Φυσικά η Ελλάδα τάχθηκε με το μέρος του ισλαμοφασισμού εξαιτίας του στρατηγικού μετώπου που έχει με τη Ρωσία και το Ιράν. Ο Ριζοσπάστης, η Αυγή και όλα τα επίσημα πολιτικά κόμματα καθώς και οι ντούροι επαναστάτες στάθηκαν σαν αδέρφια δίπλα στο ναζιστή Ερμπακάν. Στην καλύτερη περίπτωση κράτησαν τη γραμμή "ούτε-ούτε".

Όμως η τουρκική αστική τάξη και οι στρατοκράτες της Άγκυρας είναι χίλιες φορές πιο προοδευτικοί σε σχέση με τον ισλαμοφασισμό. Όχι μόνο πρέπει να συνεχίσουν να καταδιώκουν τον Ερμπακάν και το κόμμα του αλλά και να εντείνουν τη δικτατορία απέναντι τους. Κάθε υποχώρηση και συμβιβασμός θα είναι καταστροφή για τη δημοκρατία και την ειρήνη στην Τουρκία, όπως άλλωστε και στην Ελλάδα.

Οι ρωσόδουλοι στην Ελλάδα μα και οι σοβινιστές προτιμούν να αποκρύπτουν το ρόλο του Ερμπακάν στην τουρκική εισβολή την Κύπρο το 1974 για χάρη του αντιδυτικού μετώπου και της συμμαχίας με το Ιράν. Πάντα δουλικόι, πάντα ελεεινοί, με τη φορεσιά του δημοκράτη και του πατριώτη να συντάσσονται με το άδικο.

Η Τουρκία σήμερα βρίσκεται μπροστά σ' ένα κρίσιμο σταυροδρόμι ή θα προχωρήσει σήμερα μπροστά σε μια πλέρια δημοκρατία αστικού τύπου ή θα κυλήσει στη βαρβαρότητα του ισλαμοφασισμού. Η πάλη αυτή δεν έχει κλεισίσει. Αποφασιστικός παράγοντας γι' αυτό είναι η πολιτική ενότητα με την Ευρώπη, μια ενότητα που εμπόδισε μανιασμένα ο Ερμπακάν σέρνοντας τη χώρα στο Ιράν και στη Λιβύη, δηλ. στα χέρια της Ρωσίας.

Οι βρυκόλακες καταβροχθίζουν το Μετρό

Τελικά τα κατάφερε ο εθνοφασιστικός μεσαίωνας και οι συμποτέρ να δώσουν ένα ισχυρό χτύπημα στο έργο του Μετρό στην περιοχή του Κεραμεικού.

Με την αγαπημένη του μέθοδο ο Λαλιώτης άφησε να μπει μπροστά η αρχαιολογική υπηρεσία και ο ίδιος μετά αξιοποίησε τις αρρωστημένες της απαιτήσεις. Στο όνομα δήθεν της διατήρησης των τάφων του Κεραμεικού και παρά τις διαβεβαιώσεις των ειδικών του Μετρό ότι οι τάφοι δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν από την εξόρυξη της σήραγγας της γραμμής Σύνταγμα - Κεραμεικός, ο Λαλιώτης ακύρωσε όλο το έργο που είχε πραγματοποιηθεί ως τώρα και όρισε νέα χάραξη. Έτσι ένας ολόκληρος σταθμός που ήταν έτοιμος και ένα μέρος της σήραγγας συνολικής αξίας 18 δις θα μείνουν θαμμένοι κι αυτοί δίπλα στους τάφους των "αρχαίων ημών προγόνων". Για άλλη μια φορά στη χώρα μας, πεθαμένοι τρώνε τους ζωντανούς.

Το ιδιαίτερο με αυτούς τους βρυκόλακες είναι πόσο τους αρέσει να παίζουν και να καταστρέφουν τα λεφτά του Δημόσιου.

Αυτό οφείλεται στο ότι στην χώρα μας κυριαρχεί όχι ο φεουδάρχης αλλά ο γραφειοκράτης βρυκόλακας.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΦΑΓΕΣ ΤΗΣ ΑΛΓΕΡΙΑΣ

Αποκαλύπτονται οι προβοκάτσιες των Ισλαμοφασιστών

Διαβάζουμε διαρκώς τον τελευταίο καιρό για τις σφαγές στην Αλγερία. Το γενικό πολιτικό πλαίσιο των ειδήσεων τα τελευταία χρόνια ήταν ασαφές, με την έννοια ότι ποτέ δεν προσδιοριζόταν το είδος των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που ήταν σε σύγκρουση στη χώρα αυτή. Ήταν όμως κάθε φορά σαφές ότι τις σφαγές τις έκαναν οι ισλαμοφασίστες. Εκείνο που γινόταν αντικείμενο της διαμάχης των αναλυτών ήταν μόνο το αν η βία των ισλαμοφασιστών δικαιολογούσε τη βία και τις συνταγματικές εκτροπές του αντίπαλου κυρίαρχου καθεστώτος. Όμως τώρα τελευταία, και ενώ οι σφαγές δυναμώνουν, εμφανίζεται με πλάγιο τρόπο και καμιά φορά με ευθύ και θρασύ τρόπο η θέση ότι αυτές τις σφαγές τις κάνει η αντιϊσλαμική κυβέρνηση της Αλγερίας.

Η ΕΣΚΕΜΜΕΝΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΣΤΗΝ ΑΛΓΕΡΙΑ ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΗΣ

Αυτή η θέση μπόρεσε να διατυπωθεί και να διαδοθεί από την ώρα που οι δράστες αυτών των σφαγών δεν δίνουν το πολιτικό τους και ιδεολογικό στίγμα, όπως γινόταν παλιότερα. Το ότι δεν δίνουν το στίγμα τους, δηλαδή δεν αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη των πράξεών τους δεν είναι καθόλου άσχετο, ανάμεσα στα άλλα, από τη σαφή πρόθεσή τους να ρίξουν αυτή την ευθύνη στον αντίπαλό τους, δηλαδή την αλγερινή κυβέρνηση. Πολλά στοιχεία μάλιστα δείχνουν ότι υπάρχει σε εξέλιξη ένα ευρύτερο, διεθνώς επιπέδο σχέδιο, ώστε μέσα από αυτές τις σφαγές να απομονωθεί το κυρίαρχο σήμερα αντιϊσλαμικό μέτωπο της Αλγερίας και να υποχρεωθεί σε συζητήσεις δηλαδή σε συμβιβασμό με τους ισλαμοφασίστες. Αυτός ο συμβιβασμός προωθείται από μερικά πολιτικά κέντρα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ με το επιχείρημα ότι δεν πρέπει να επιτραπεί να συνεχίζεται ανεμπόδιστα σε μια χώρα μια γενοκτονία δίχως η διεθνής κοινότητα να επεμβαίνει. Πρόκειται για μια εφαρμογή της πρόσφατης "αρχής" της επέμβασης στα εσωτερικά των χωρών την οποία προωθεί ο ιμπεριαλιστικός κόσμος για να την αντιπαραθέσει στην μεταπολεμική, δημοκρατική αρχή της μη επέμβασης. Αυτή την ισχυρή διακρατική αρχή την έχει ουσιαστικά κατοχυρώσει ο τρίτος κόσμος μέσα από την αντιϊμπεριαλιστική και αντιφασιστική του πείρα.

Στη διεθνή πίεση για μια δήθεν ανθρωπιστική επέμβαση στην Αλγερία πρωταγωνιστεί η προεδρία Κλίντον, που μέχρι σήμερα συμπεριφέρεται με προσεχτικό τρόπο, προτιμώντας να βγάζει μπροστά τον γ.γ του ΟΗΕ Κόφι Ανάν. Πάνω σ' αυτό το έδαφος κινούνται τώρα και όλες οι υφιστάμενες απέναντι στους ανατολικούς φασισμούς δυνάμεις της Ευρώπης, όπως είναι το γαλλικό σοσιαλιστικό κόμμα, το αγγλικό εργατικό, το γερμανικό υπουργείο εξωτερικών και άλλοι. Πριν από λίγους μήνες αυτή η συγχροδια δυνάμωσε τόσο, ώστε να μπορούν οι ισλαμοφασίστες να κλιμακώσουν την προβοκάτσια τους προβαίνοντας σε όλο και πιο μαζικές σφαγές. Αυτές οι νέες σφαγές, με τη βοήθεια μερικών τυφλωμένων φιλελεύθερων μη κυβερνητικών οργανώσεων τύπου Διεθνούς Αμνηστίας που τρελαίνονται για την αρχή της

επέμβασης, έδωσαν τέτοια ώθηση στο υφιστάμενο ρεύμα στην Ευρώπη ώστε επίσημα η Ευρ. Ένωση να ζητήσει από την Αλγερία, και μάλιστα φορτικά, να ξεκινήσουν ευρωπαϊκές συζητήσεις για το ζήτημα της τρομοκρατίας.

Αυτό δεν θα ήταν κακό αν η Ευρώπη δεν αμφισβητούσε ότι πηγή της τρομοκρατίας είναι οι ισλαμοφασίστες, οπότε οι συζητήσεις θα είχαν το νόημα των πολιτικοστρατιωτικών μέτρων απέναντι σε έναν κοινό εχθρό. Τέτοιες συζητήσεις όμως έχουν σαν στόχο να προσδιορίσει η Ευρωπαϊκή Ένωση το ποιός είναι ο εχθρός.

Μπροστά στην πίεση η Αλγερία δέχτηκε αυτή την επέμβαση που γίνεται στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, παρόλο που σύσσωμος ο αλγερινός τύπος την κατηγορήσε σαν απόδειξη του γεγονότος ότι "οι παλιές αποικιακές αυτοκρατορίες δεν έχουν ακόμα βγάλει τα κουρέλια του πατερναλισμού τους" (Monde, 16 Γενάρη). Αρχικά μάλιστα η Αλγερία έκλεισε την πόρτα στην αντιπροσωπεία της Ε. Ένωσης διαμαρτυρούμενη ότι ήταν χαμηλότερου επιπέδου από εκείνη της Αλγερίας. Αυτό ήταν ένα καλό μάθημα που περιόρισε λίγο τις όλο και πιο θρασείς απαιτήσεις των ευρωπαίων τους υποχρέωσε να συμμορφωθούν και να στείλουν ανώτερη αντιπροσωπεία και τους έδωσε λίγο χρόνο να σκεφτούν καλύτερα τη γραμμή τους. Σήμερα που γράφονται αυτά (22 Γενάρη) έχει ήδη πραγματοποιηθεί το πρώτο ταξίδι της ευρωπαϊκής τρώικας στο Αλγέρι. Ωστόσο το κλίμα τις τελευταίες μέρες έχει αρχίσει να γίνεται πιο διαυγές. Η φιλοϊσλαμική γραμμή αρχίζει να δέχεται χτυπήματα από το εσωτερικό της Ευρώπης. Ήδη ο κοιμισμένος της Έ. Ένωσης ο αρμόδιος για τα ζητήματα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων Μανουέλ Μαρίν (που συμμετείχε στην αποστολή της τρώικας) δήλωσε ότι "δεν υπάρχει η παραμικρή ευθύνη της εξουσίας (στις σφαγές)" (Monde, 18-19 Γενάρη), ενώ στο ίδιο άρθρο της Monde αναφέρεται δήλωση του βέλγου υπουργού εξωτερικών Έρικ Ντέρικε ότι τις σφαγές τις πραγματοποίησε η GIA (δηλαδή οι χειρότεροι ισλαμοφασίστες) "που όλο και περισσότερο περιθωριοποιούνται".

ΓΙΑΤΙ ΣΦΑΖΕΙ ΕΤΣΙ Ο ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΣ

Σε αυτή την φράση βρίσκεται πραγματικά η βαθύτερη εξήγηση των τελευταίων σφαγών. Ο ισλαμοφασισμός σκοτώνει αμάχους κατά εκατοντάδες και έχει γίνει προβοκάτορας ακριβώς γιατί περιθωριοποιείται. Ο ι-

σλαμοφασισμός στην Αλγερία έχει νικηθεί στο πολιτικό επίπεδο. Ήδη το μεγάλο ισλαμικό κόμμα, το FIS, έχει αποδυναμωθεί, έχει αποκηρύξει τη βία του πιο μαύρου κομματιού του, της GIA, και ψάχνει να βρει τρόπο για έναν αξιοπρεπή συμβιβασμό με τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις. Ο ισλαμοφασισμός στην Αλγερία νικήθηκε γιατί απόδειξε στην πλατιά μάζα του λαού, όντας στην παρανομία, την ανελέητη κτηνωδία του, το μίσος του στη δημοκρατική διανοήση και τις γυναίκες, την εσωτερική του σαπίλα και τον αμοραλισμό των πελατειακών δικτύων της ηγεσίας του. Παρόλο που τη δικτατορία ενάντια στους ισλαμιστές την καθοδηγήσε το κυρίαρχο στρατοκρατικό - γραφειοκρατικό κομμάτι της αλγερινής αστικής τάξης, που ήδη είχε γίνει ανυπόληπτο στο λαό για τη διαφθορά, τα προνόμια και την αντιδημοκρατική του πολιτική στάση, παρ' όλα αυτά ο αλγερινός λαός κινήθηκε τελικά ενάντια στους ισλαμοφασίστες. Μπορεί κανείς να φανταστεί τι μίσος θα είχαν ξεσηκώσει αυτά τα τέρατα αν η αλγερινή αστική τάξη έκανε το λάθος να τους παραδώσει την εξουσία. Οι αλγερinοί αστοί αποδείχτηκαν πιο διορατικοί και με περισσότερο χαρακτήρα από τους γερμανούς της Βαϊμάρης που παράδωσαν την εξουσία στο Χίτλερ και προφανώς διδάχτηκαν πολλά από την πικρή πείρα του Ιράν. Δεν υπάρχει κανένα καθεστώς τόσο σάπιο που να δικαιώνεται από την ιστορία για να παραδώσει την εξουσία στους ισλαμοφασίστες. Γενικότερα κανένας λαός δεν πρέπει να επιτρέπει σε φασισμούς να παίρνουν εξουσία μέσα από τα κοινοβούλια.

Η ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΛΕΒΙ

Ένας από τους πιο συνεπείς δημοκράτες διανοούμενους στη σύγχρονη Ευρώπη, ο Μπερνάρ Ανρί Λεβί, που ίσως οι αναγνώστες μας θα θυμούνται από τις εξαιρετικές του θέσεις στο βουρνακό, επισκέφτηκε και ερεύνησε τους τόπους της σφαγής και έδωσε μια εκτεταμένη μαρτυρία που επιβεβαιώνει τις αναλύσεις μας για τις σφαγές και για το ζήτημα του αλγερinού αντι-ισλαμοφασιστικού αγώνα γενικότερα. Αυτή η ανταπόκριση του Λεβί δημοσιεύτηκε στη Monde και είχε μια σημαντική επίδραση στην αναχαιτίση του ρεύματος των γάλλων αστών που επιδιώκουν επίμονα συμβιβασμό με τους ισλαμοφασίστες. Σύμφωνα με τον Λεβί (Μόντ 9 Γενάρη '98) οι σφαγές γίνονται από τους σκληρούς ισλαμοφασίστες σε βάρος της παλιάς κοινωνικής τους βάσης ή παλιών τους πολιτικών στελεχών που τώρα τους έχουν εγκαταλείψει. Ότι τα θύματα βρίσκονται στις ισλαμικές γειτονιές είναι άλλωστε ακριβώς εκείνο το επιχείρημα που χρησιμοποιούν οι υποστηρικτές της θεωρίας ότι τις σφαγές τις κάνει το καθεστώς. Όμως ο Λεβί διαπιστώνει ότι ο καταρρέων μηχανισμός του FIS και της GIA σκοτώνει για τον πολύ απλό υλικό λόγο ότι η παλιά πελατειακή μάζα αρνείται πια να πληρώνει τις εισφορές της στον διεφθαρμένο και χρεωκοπημένο μηχανισμό των

ισλαμοφασιστών.

Ο Λεβί παραθέτει μαρτυρίες διασθέντων ότι οι σφαγείς είναι άνθρωποι της γειτονιάς που έχουν σημαδέψει από τα πριν τα σπίτια που θα εκκαθαρίσουν. Οι κινήσεις τους δείχνουν τέλεια γνώση του χώρου και των προσώπων που ζούν σε κάθε σπίτι, όπως και των συνθηκών της ζωής τους. Η σφαγή ακολουθείται από λεηλασία. Αναφέρεται η περίπτωση μιας ισλαμοφασίστριας που την προηγούμενη μέρα από τα γεγονότα σημάδεψε τα σπίτια που θα εκκαθαρίζονταν και την άλλη μέρα την ώρα της σφαγής μάζεψε τα κοσμήματα των σε γενικές γραμμές εύπορων, δολοφονημένων γυναικών. Οι μάρτυρες περιγράφουν τα "τάγματα θανάτου" και τη διαδικασία του μακελειού: Εμφανίζεται μια μάζα ανθρώπων εντελώς ξαφνικά, άλλοι με τα πόδια, άλλοι με φορητά οπλισμένοι με τσεκούρια, σπαθιά, κοντόκανες καραμπίνες, βόμβες μολότοφ. Οι αρχηγοί είναι ντυμένοι αλλά "αφγανικά". Συνοδεύονται πάντα από γυναίκες που δείχνουν τα "βρώμικα σπίτια" προς εκκαθάριση. Η εκκαθάριση είναι φρικιαστική. Συνήθως οι άνθρωποι αποκεφαλίζονται με τα τσεκούρια, θανατώνονται όλοι ανεξαιρέτως σε κάθε σπίτι, όλοι μέχρι ενός άντρες, γυναίκες, μωρά. Η αρχή είναι η εξόντωση των οικογενειών, του γένους και όχι της γειτονιάς ή του χωριού. Αυτού του είδους η προσεκτική, αυστηρά επιλεκτική οικογενειακή εκκαθάριση ενισχύει την ανάλυση του Λεβί και όχι εκείνη που θέλει το στρατό να σφάζει. Σύμφωνα με τη μαρτυρία ενός διασθέντα, που φέρνει σήμερα ένα βαθύ τραύμα από τσεκούρι στο σβέρο και που έχασε όλη του την οικογένεια στη σφαγή, ο επικεφαλής εμίρης έλεγε: "Σφάζουμε τους μεγάλους για να τους τιμωρήσουμε, σφάζουμε τα παιδιά για να τα σώσουμε".

Οι φίλοι των ισλαμοφασιστών χρησιμοποιούν κατά κόρο το επιχείρημα ότι αν ο στρατός ήθελε να σώσει τον κόσμο θα επέμβαινε γιατί υπάρχουν πάντα κάπου, όχι πολύ μακριά, στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Ο Λεβί παραθέτει ένα διάλογο ανάμεσα σε αυτόν και έναν επικεφαλής της δημοτικής αυτοάμυνας σε μια περιοχή σφαγών (οι περιοχές αυτές είναι τελευταία κοντά στην πρωτεύουσα όπου ζούν εύπορες οικογένειες ισλαμιστών). Ο Λεβί ρωτάει: "γιατί οι στρατιώτες δεν επεμβαίνουν;" Απάντηση: "Κατ' αρχήν αυτό δεν ισχύει. Επεμβαίνουν. Έγιναν στο Ουλέντ, το Αλλέλ και αλλού αποτελεσματικές επιχειρήσεις. Αλλά ο στρατός επεμβαίνει στο δικό του κατάλληλο χρόνο, στο δικό του έδαφος... Αναφέρετε μου έναν στρατό που να είναι έτοιμος να βγει από το στρατόπεδο του έτσι, μέσα στη νύχτα, χωρίς ειδική διαταγή από την ιεραρχία του και δίχως να ξέρει αν ο συναγερμός είναι πραγματικός και όχι μια παγίδα". Ερώτηση Λεβί: "...Το καθήκον ενός στρατού δεν είναι να εξασφαλίσει επειγόντως την ασφάλεια των πληθυσμών;" Απάντηση: (i) "Πρέπει να ξέρει κανείς την ιστορία αυτού του στρατού. Πρόκειται για ένα στρατό στατικό. Έχει μια κουλτούρα πολύ "κόκκινου στρατού. Ποτέ του δεν έμαθε να κινείται. Ακόμα περισσότε-

ρο τη νύχτα, απέναντι σε άγριους που έχουν το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού και της γνώσης του εδάφους..."

Η ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΑΛΓΕΡΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο Λεβί αναφέρει ότι πουθενά δεν είδε κανένα αξιόπιστο άνθρωπο, κανένα δημοκράτη, αλλά και κανέναν πρώην ισλαμιστή που έστω να συζητάει το ενδεχόμενο μιας ανοιχτής ή καλυμμένης σφαγής από την πλευρά του στρατού. Το αληθινό πρόβλημα σήμερα για τον αλγερinο λαό είναι πως αυτός ο ίδιος θα προστατέψει τον εαυτό του, αφού ο στρατός μπορεί να οργανωθεί το πολύ το πολύ για επεμβάσεις σε πυκνά κατοικημένες περιοχές. Κανένας στρατός δεν μπορεί να σώσει έναν πληθυσμό σκορπισμένο σε μεγάλα και μικρά χωριά στο έδαφος μιας απέραντης και συχνά αραιοκατοικημένης χώρας. Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για ένα στρατό, "κόκκινου τύπου". Ασφαλώς ένας αληθινός κόκκινος στρατός δεν είναι ποτέ δυσκίνητος γιατί είναι λαϊκός. Όμως εδώ σαν "κόκκινος" προσδιορίζεται ο στρατός του ανατολικού τύπου γραφειοκρατίας της μπρεζνιεφικής εποχής. Τέτοιος είναι ο στρατός της σημερινής Αλγερίας. Σε τέτοιες περιπτώσεις η μόνη λύση είναι η παλιά καλή λύση της ένοπλης αυτοοργάνωσης του λαού. Ο Λεβί μιλάει για ομάδα αυτοάμυνας που αναπτύσσονται παντού και πιο πολύ στην πάντα φιλελεύθερη Καμπουλία όπου παίρνουν το όνομα "ομάδες πατριωτών".

Σ' αυτές συμμετέχουν και οι παλιοί αγωνιστές του αντιαποικιακού αγώνα που βγάζουν τώρα από τις κρύπτες τους τα παλιά ντουφέκια. Όπως του είπε ο αρχηγός των πατριωτών στο Ιγκουζντάλ: "όταν οι τρομοκράτες θέλουν να μας τα πάρουν όλα, ακόμα και την τιμή μας και όταν οι χωροφύλακες που τρέμουν από φόβο στο στρατόπεδο του Αζεφούν μας αφήνουν να χαθούμε, τότε δεν μπορεί να υπάρχει δισταγμός: πρέπει να πάρει κανείς τα όπλα ή να πεθάνει".

Σ' αυτά τα λόγια συνοψίζεται η πραγματικότητα του αλγερinού πολέμου. Πρόκειται στο βάθος για έναν εμφύλιο όπου από τη μια μεριά είναι ο αλγερinός λαός και από την άλλη τα ισλαμοφασιστικά τέρατα. Η ιδιομορφία της εποχής βρίσκεται στο γεγονός ότι αυτός ο λαός δεν μπορεί σήμερα να πάρει από την παρακαμαμένη κρατικο-καπιταλιστική γραφειοκρατική αστική τάξη την πολιτική και στρατιωτική ηγεμονία αυτού του αγώνα. Αυτό όμως δεν είναι μια τοπική αδυναμία, είναι μια ειδική περίπτωση της σημερινής εκκείνης κατάστασης στην οποία οι λαοί αναζητούν στη θεωρία και στην πράξη τα νέα σχέδια και τα νέα κόμματα για την απελευθέρωσή τους.

Αυτή την εποχή εκείνο που κάνουν οι λαοί είναι να εκπαιδεύονται στην τελευταία λέξη της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας που είναι ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός, είτε με την εθνικοκομμουνιστική του μορφή, είτε με την ισλαμοφασιστική του μορφή.

